

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ
ΑΘΗΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 1/2019

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

ΤΕΥΧΟΣ 1/2019

ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΥΛΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521

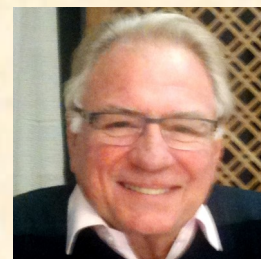
Υπεύθυνος Έκδοσης :	Δημήτρης Πιερής,	dpieris@gmail.com
Επιτροπή Σύνταξης :	Δημήτρης Πιερής,	κιν. 6932704820, dpieris@gmail.com
	Δημήτρης Κουντούρης,	κιν. 6937566410, dimpokou@yahoo.gr
	Σεβαστή (Βιβιάνα) Καραντινού,	κιν. 6946272271, vivianakarantinos@gmail.com
	Τάκης Σφακιανόπουλος,	κιν. 6932415018, takissfa@otenet.gr
Υπεύθυνος Παραγωγής :	Αντώνης Πατρινός,	κιν. 6936646796, anthony.patrinos@gmail.com

Περιεχόμενα

Χαιρετισμός του Προέδρου του Συλλόγου μας, Δημήτρης Πιερής	3
Το Θέμα της Εποχής, Πέτρος Πηλαβάκης	4
Το Έθιμο των Δώρων, Δημήτρης Α. Καπαϊτζής	6
Απόσπασμα από Νουβέλα του Τάχα Χουσέιν, Πέρσα Κουμούτση	7
Νέα από Συλλόγους Αιγυπτιωτών	9
Η Τέχνη του Κουτσομπολιού, Δημήτρης Καλανδράνης	10
Αιγύπτιοι και Αιγυπτιώτες Τουρίστες στο Λουτράκι του Μεσοπολέμου, Νίκος Νικηταρίδης	11
Για να ξέρετε—γλωσσικά	12
Συνάντηση Παλιών Συμμαθητών της Αμπετείου, Κλεάνθης Αρβανιτάκης ..	13
Η Τάξη του '53, Κώστας Φέρρης	13
Μία Ωραία Πρωία, Μιχάλης Παϊδούσης	14
Ο Πύργος των Ζαχαρωτών, Έφη Χαλκιά	14
Βιβλία από την Σόφη Κώττη και τον Μαριαντώνη Πολίτη	16
Καλορίζικα από την ΕΠΠ ΠΕΑΚ	17
Δελτίο Τύπου Ταινιών του Γιώργου Ιορδανίδη	18
Ο Ελληνικός Κινηματογράφος στην Αίγυπτο, Γιώργος Μακρής	20
Για τους Αμπετεϊανούς Chef	22
Αχιλλοπούλειος Σχολή Καΐρου, Μαίρη Χαραλαμπίδου	23
Παραδοσιακοί Χοροί : ΠΟΝΤΟΣ, Καίτη Μπαραμίλη	24
Ημερήσια Εκδρομή/Προσκύνημα στην Παναγία της Τήνου	26
Εκδρομή του Σ.Α.Σ. στην Θήβα, Σεβαστή (Βιβιάνα) Καραντινού	26
Μικρές Αγγελίες	27
Μας Γράφουν για το «Περιοδικό Σ.Α.Σ.»	28

Το Περιοδικό Σ.Α.Σ. φέρει μόνο ευπρόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν.

Χαιρετισμός του Προέδρου του Συλλόγου μας

.....γράφει ο Δημήτρης Πιερής

Φίλες και φίλοι ,

Αμπετειανές και Αμπετειανοί,

«ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.», τριμηνιαία ηλεκτρονική έκδοση του Συλλόγου μας, με το πρώτο του τεύχος σήμερα, ξεκινά το ταξίδι του.

Το αγαπημένο μας μαθητικό περιοδικό “ ΚΑΔΜΟΣ “ θα εκδίδεται πλέον στο Κάιρο από το Ίδρυμα Αμπετείου Σχολής.

Η ιδέα της ηλεκτρονικής έκδοσης ενός δικού μας περιοδικού καλλιεργήθηκε από το Δ.Σ. εδώ και αρκετούς μήνες και μπορούμε τώρα να σας το παρουσιάσουμε.

Με “ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.” πιστεύουμε πως όλοι εμείς, Αμπετειανές και Αμπετειανοί, θα αποκτήσουμε έναν τόπο συνάντησης μέσα από τα κείμενα, τις αναμνήσεις, τις ανακοινώσεις, φωτογραφίες, ανταλλαγές απόψεων και πολλά άλλα που διατηρούν, αλλά και θα αναβιώνουν φιλίες και θα δίνουν έναν τόνο αισιοδοξίας στη ζωή μας.

Στις σελίδες του θα υπάρχει και διαφημιστικός χώρος, όπου τα μέλη του Συλλόγου θα μπορούν, ατελώς, να διαφημίσουν την επαγγελματική τους δραστηριότητα.

Δε θέλουμε “ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.” να είναι περιοδικό μόνο με αναμνήσεις καιμε περασμένα μεγαλεία για μας τους παλιότερους. Θέλουμε με την προσπάθεια **όλων μας** και **όλων σας** να το γνωρίσουν όχι μόνο νεότεροι που πέρασαν από τα θρανία του Σχολείου μας, αλλά και τα παιδιά που έχουν την τύχη να είναι τώρα μαθητές της Αμπετείου.

“ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.” θέλουμε σαν σύλλογος να ανήκει σε όλες και σε όλους σας. Την ύλη του θα την διαμορφώνουμε όλοι μας. Όλοι οι αναγνώστες μπορούν να γράφουν σ’ αυτό. Με τα κείμενά σας και τη συμμετοχή σας κάντε το να αποπνέει τον αέρα της Αμπετείου και τη ζωντάνια των Αμπετειανών.

“ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.” ξεκινά μαζί με το ξεκίνημα του ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ 2019. Εύχομαι η νέα χρονιά να χαρίζει σε όλα τα Μέλη μας, τακτικά και αρωγά, Υγεία, οικογενειακή ευημερία, μόνο χαρές και οι καλύτερες ημέρες σας να είναι αυτές που θα σας έρχονται, καθώς επίσης “ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.” να γίνει ένα περιοδικό με ποικίλη ύλη που θα μας κρατά ευχάριστη συντροφιά.

Αθήνα, 30 Δεκεμβρίου 2018

Ο πρόεδρος **Δημήτρης Πιερής**

Η Ευρώπη του χθες, σήμερα και αύριο. Μία ιστορική πορεία.

.....γράφει ο Πέτρος Α. Πηλαβάκης

Αποσπάσματα από μια συνέντευξη που έδωσε στο West Channel, ένα τοπικό τηλεοπτικό κανάλι της Κοζάνης.

A) Πώς άλλαξε η Ευρώπη στην 22χρονη πορεία σας στις Βρυξέλλες ;

Η Ευρώπη έχει αλλάξει όψη σε όλους τους τομείς και η αναφορά σε αυτό θα έπαιρνε πολύ χρόνο. Θα ήθελα όμως να αναφερθώ στα κατά τη γνώμη μου σημαντικότερα επιτεύγματα.

Ξεκινάω με το σπουδαιότερο αγαθό που μας έχει προσφέρει η Ευρωπαϊκή Ένωση και αυτό είναι η ειρήνη. Σας υπενθυμίζω ότι η ευρωπαϊκή ιστορία είναι γεμάτη από συνεχείς πολέμους με αποκορύφωμα τους δύο Παγκοσμίους. Από συστάσεως της Ευρωπαϊκής Ένωσης επικρατεί ειρήνη, τουλάχιστο μεταξύ των Κρατών Μελών.

Επιπρόσθετα, δεν υπάρχει πλέον το παραπέτασμα ενώ παράλληλα οι χώρες έχουν γίνει δημοκρατικές. Δεν είναι τυχαίο δε, ότι οι περισσότερες από αυτές είναι και μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έχουμε το ενιαίο διαβατήριο. Έχουν καταργηθεί τα τελωνεία. Μέσα στο χώρο Schengen δεν υπάρχει έλεγχος από τις αρχές για την μετακίνησή μας. Επίσης έχουμε και ενιαίο νόμισμα το Ευρώ. Αυτά όλα κάνουν κατά κάποιο τρόπο τα Κράτη Μέλη να λειτουργούν σαν ένα ενιαίο κράτος. Με λίγα λόγια, ανήκουμε πλέον στην μεγάλη οικογένεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τέλος, έχουν γίνει πολλές υποδομές ανά την Ευρώπη, ενώ έμφαση έχει δοθεί στη βοήθεια και αναβάθμιση των υποβαθμισμένων περιοχών.

Σαν παράδειγματα των προηγούμενων, σας αναφέρω την κοινή εσωτερική αγορά της ενέργειας, τα ηλεκτρικά δίκτυα, τους αγωγούς φυσικού αερίου και πετρελαίου, την Ευρωπαϊκή νομοθεσία για το περιβάλλον και για πολλά άλλα.

Εάν δούμε την Ελλάδα, και αυτή έχει αλλάξει όψη. Έχουν γίνει σημαντικές υποδομές με χρηματοδοτήσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Ελλάδα συγκαταλέγεται μεταξύ των καλύτερων χωρών της υφηλίου. Η Ελλάδα ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης χαίρει ιδιαίτερης εκτίμησης και έχει ενισχύσει τη θέση και το λόγο της στο παγκόσμιο πολιτικό γίγνεσθαι.

B) Ποιες οι δυσκολίες που αντιμετωπίσατε στο ξεκίνημα της πορείας σας στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή όταν ελάχιστοι γνώριζαν ακόμη και το τι σημαίνει Ευρώπη ;

Συνήθως οι δυσκολίες που έχει να αντιμετωπίσει κανείς σε ένα νέο εργασιακό περιβάλλον έχουν να κάνουν κυρίως με το αντικείμενο της εργασίας και τους ανθρώπους με τους οποίους συνεργάζεται. Εγώ δεν αντιμετώπισα ιδιαίτερα σημαντικές δυσκολίες.

Το αντικείμενο της εργασίας μου στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή είχε να κάνει με την επιστήμη, η ενασχόλησή μου με την οποία είναι το βασικό επαγγελματικό μου ενδιαφέρον. Ξεκίνησα και τελείωσα την καριέρα μου στη Γενική Διεύθυνση Έρευνας, η οποία ήταν ξεχωριστή από τις άλλες Γενικές Διευθύνσεις και το αντικείμενό της είναι η επιστήμη.

Από την άλλη πλευρά, οι συνάδελφοί μου στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ήταν άνθρωποι διαφόρων εθνικοτήτων και το περιβάλλον κοσμοπολιτικό. Αυτό όμως δεν ήταν «δυσκολία» για μένα. Μάλλον περισσότερο «σα στο σπίτι μου» θα το έλεγα. Βλέπετε, εγώ μεγάλωσα στο Κάιρο της Αιγύπτου, έκανα τις μεταπτυχιακές μου σπουδές στο Imperial College στο Λονδίνο, ενώ ήμουν ήδη στις Βρυξέλλες εργαζόμενος σε μία πολυεθνική εταιρεία, προτού προσληφ-

θώ στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Οι προαναφερθείσες πόλεις, συγκαταλέγονται ανάμεσα στις πλέον κοσμοπολίτικες της υφηλίου.

Όσον αφορά το τελευταίο σκέλος της ερώτησής σας, η αλήθεια είναι ότι έχετε δίκαιο, ιδίως αν αναφέρεστε στους Έλληνες. Στην Ελλάδα το 1981 υπήρχε ένα κύμα αντί-Ευρωπαϊκό, δηλαδή εναντίον της τότε ΕΟΚ. Αυτό κατά τη γνώμη μου ήταν περισσότερο απόρροια άγνοιας. Εγώ ήμουν πάντα Ευρωπαϊστής και πάντα πίστευα στα ιδανικά που πρεσβεύει η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα οποία είναι η ειρήνη, η ευημερία των λαών, η δημοκρατία και η προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Κοιτώντας πίσω μετά από τόσα χρόνια, πιστεύω ότι δικαίωθηκα και αισθάνομαι περήφανος που υπήρξα μέλος και συνέβαλα και εγώ με τις δυνάμεις μου σε αυτήν την τεράστια προσπάθεια της συνεχώς διευρυνόμενης ευρωπαϊκής οικογένειας.

Γ) Να μας μεταφέρετε την εμπειρία σας από την 22χρονη πορεία σας στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Η εμπειρία που αποκομίζει κανείς από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι σημαντική. Ξεκίνησα τον Σεπτέμβριο του 1981 και παρέμεινα μέχρι το τέλος, δηλαδή τον Οκτώβριο του 2003, στη Γενική Διεύθυνση Έρευνας. Σε αυτήν ασχολήθηκα με την επιστήμη. Ήμουν ο πρώτος Έλληνας σε αυτή τη Γενική Διεύθυνση.

Ασχολήθηκα με τη χάραξη της πολιτικής έρευνας με αντικείμενο την εξοικονόμηση ενέργειας στη βιομηχανία, στα κτίρια και στις μεταφορές. Επίσης ασχολήθηκα με τους αεροστρόβιλους και τα θέματα του διοξειδίου του άνθρακα. Επέβλεψα και παρακολούθησα πάνω από 200 ερευνητικά έργα στην Ευρώπη.

Συνεργάστηκα με τους καλύτερους επιστήμονες της Ευρώπης και τις καλύτερες εταιρείες μικρές και μεγάλες, όπως την ALSTOM και την Rolls Royce. Μάλιστα μπορώ να πω με ευχαρίστηση ότι ανάμεσα σε αυτούς τους πολύ καλούς επιστήμονες υπήρχαν και αρκετοί Έλληνες.

Έχω διοργανώσει πολλά συνέδρια και ημερίδες. Είμαι εκδότης 16 βιβλίων και πολλών δημοσιεύσεων σε επιστημονικά περιοδικά. Σαν παράδειγμα σας αναφέρω ένα σημαντικό συνέδριο που διοργάνωσα το 1992 στον Αστέρα της Βουλιαγμένης στην Αθήνα. Σε αυτό συμμετείχαν οι καλύτεροι επιστήμονες της Ευρώπης πάνω στο θεματικό αντικείμενο του συνεδρίου.

Επίσης επισκέφθηκα πάνω από 200 εργαστήρια, κυρίως στην Ευρώπη αλλά και στις ΗΠΑ (στην Καλιφόρνια, στο Τέξας και στη Βοστώνη), στη Ρωσία και στο Ισραήλ. Άλλοι συνάδελφοι πήγαν στην Ιαπωνία, στην Κίνα, στην Βραζιλία και αλλού. Είχα συνεργασία με το Υπουργείο Ενέργειας των ΗΠΑ (DoE) και με τον Διεθνή Οργανισμό Ενέργειας (ΔΟΕ) στο Παρίσι.

Όπως σας προείπα και όπως φαίνεται και από την πορεία μου στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εγώ ασχολήθηκα με την επιστήμη και όχι με την πολιτική.

Αυτό φυσικά ήταν επιλογή μου. Υπήρχαν άλλοι Έλληνες, συνάδελφοί μου και μη, που ασχολήθηκαν με την πολιτική. Από τους Έλληνες δυο έγιναν γενικοί γραμματείς υπουργείων, ένας έγινε περιφερειάρχης, δύο έγιναν υπουργοί και ένας έγινε Ευρωβουλευτής. Μια Γερμανίδα συνάδελφός μου δημιούργησε ένα νέο κόμμα, το κόμμα των πρασίνων δηλαδή των οικολόγων που τώρα εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη.

Τέλος, δεν θα έπρεπε να παραλείψω να σας αναφέρω ότι είχα την τύχη να γνωρίσω τους περισσότερους Έλληνες Επιτρόπους. Όταν έφθασα, Επίτροπος ήταν ο Γεώργιος Κοντογεώργης, μια αξιόλογη προσωπικότητα που βοήθησε πολύ την πατρίδα μας. Όταν έφυγα, Επίτροπος ήταν η Άννα Διαμαντοπούλου, μια επίσης πολύ σημαντική προσωπικότητα η οποία μάλιστα κατάγεται από την Κοζάνη.

Έχω και άλλες πολλές εμπειρίες να σας αναφέρω αλλά πιστεύω πως θα σταματήσω εδώ.

Ο Πέτρος Πηλαθάκης γεννήθηκε στο Κάιρο. Αποφοίτησε από την Αμπέττειο το 1962 (Πρακτικό). Σπούδασε στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο χημικός μηχανικός και εν συνεχεία στο Imperial College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου από όπου έλαβε διδακτορικό τίτλο. Διετέλεσε υψηλόβαθμο στέλεχος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις Βρυξέλλες, στη Γενική Διεύθυνση Έρευνας. Συγχρόνως δίδαξε στη Πολυτεχνική Σχολή του Université libre de Bruxelles.

Το έθιμο των δώρων

.....γράφει ο Δημήτρης Α. Καπαϊτζής

Το έθιμο της προσφοράς και της ανταλλαγής δώρων είναι ένα μέσο για να εκφράσουμε στην οικογένειά μας, στους συγγενείς και φίλους την αγάπη μας, την εκτίμησή μας. Η συνήθεια αυτή είναι στενά συνδεδεμένη με γιορτές, επετείους αλλά και με ξεχωριστές περιπτώσεις όπως π.χ. οι επαγγελματικοί λόγοι. Στη σημερινή μας εποχή η συνήθεια αυτή έχει πλέον επεκταθεί ακόμα σε πιο απλές ευκαιρίες. Προσφέρουμε δώρα σε κάποιον δικό μας που αγόρασε νέο σπίτι ή αυτοκίνητο, για τα 'καλορίζικα' όπως λέμε. Προσφέρουμε δώρα στην ή στον αγαπημένο μας την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου κλπ. Μεγάλο ρόλο σ' αυτό το φαινόμενο παίζουν εκτός από την ανάγκη που νοιώθουμε για την τήρηση της παράδοσης, οι διαφημιστικές καμπάνιες που μας παρακινούν σε κάθε ευκαιρία από την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο.

Οι γιορτές είναι συνήθως γιορτές χαράς, κυρίως τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά. Είναι γιορτές για μικρούς και μεγάλους. Δεν νοούνται όμως γιορτές, εκτός από τα πατροπαράδοτα γλυκά, χωρίς δώρα όσο δύσκολες κι αν είναι οι εποχές. Τολμώ να πω ότι είναι ένα από τα αλατοπίπερα της ζωής. Οι αγορές των δώρων στις γιορτές κυριολεκτικά "χτυπούν κόκκινο". Και βέβαια δεν είναι απαραίτητο να καταξοδευτεί κανείς για ν' αγοράσει κάποιο δώρο. Αυτό μπορεί να είναι κάτι μικρό συμβολικό ή χαριτωμένο που σε πολλές περιπτώσεις δίνει μεγαλύτερη χαρά σ' αυτόν ή σ' αυτήν που το δέχεται.

Για τους σκεπτόμενους η επιλογή του δώρου ίσως αποτελεί σπαζοκεφαλιά. Άλλοι πάλι δεν ξοδεύουν και πολλή φαιά ουσία για την αγορά του δώρου. Ίσως να το θεωρούν απλή υποχρέωση ή κοινωνική χειρονομία. Γι αυτό και οι στατιστικοί λένε ότι τουλάχιστον ένα 15% των δώρων επιστρέφονται κάθε χρόνο στα καταστήματα για αλλαγή.

Ένα αρχαίο ρητό λέει "Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντες". Αυτή είναι η κακή πλευρά του θέματος, κι επειδή οι γιορτές είναι ημέρες αγάπης και ειρήνης δεν θα ασχοληθώ με τη προέλευσή του. Πότε όμως ξεκίνησε το έθιμο των δώρων ;;

Τα βιβλία μας πληροφορούν ότι αυτό το έθιμο πρωτοεμφανίστηκε πριν από πολλούς αιώνες στους πιο πολιτισμένους λαούς της αρχαιότητας. Αρχικά εθεωρείτο σαν προϊόν δεισιδαιμονίας, αργότερα όμως εξελίχθηκε σε θρησκευτικό και κοινωνικό καθήκον. Λόγω περιορισμένου χώρου θ' αναφερθώ μόνο στις συνήθειες των αρχαίων Ελλήνων και των αρχαίων Ρωμαίων.

Ένα από τα σημαντικότερα δώρα, για τους Έλληνες, ήταν η προσφορά στους ξένους φιλοξενίας, τροφής και κατοικίας, που κανείς δεν μπορούσε να την αρνηθεί. Η φιλοξενία εθεωρείτο ιερό καθήκον προς τον Θεό Δία ο οποίος είχε υπό την προστασία του τους φιλοξενούμενους, αλλά και τους φτωχούς. Ωστόσο κάποιοι ιστορικοί υποστηρίζουν μία άλλη πιθανή εκδοχή, σύμφωνα με την οποία πρωταρχική αιτία της προσφοράς φιλοξενίας ήταν ο φόβος προς τα κακά πνεύματα και με αυτό τον τρόπο προσπαθούσαν να τα εξευμενίσουν. Πέρα όμως από τη προσφορά της φιλοξενίας υπήρχαν και άλλες ευκαιρίες προσφοράς δώρων, που συνηθίζονται ακόμα και σήμερα. Στα γενέθλια των παιδιών πρόσφεραν δαχτυλίδια, φυλαχτά, ανθοδέσμες. Ο Αισχύλος αναφέρει ότι κατά τα **Αμφιδρόμια** που εορτάζονταν 5-7 ημέρες μετά την γέννηση βρέφους οι συγγενείς και οι φίλοι πρόσφεραν δώρα. Αλλά και ο γάμος ήταν μία ευκαιρία για δώρα και το συνηθέστερο ήταν η προίκα (π.χ. αγροτεμάχια) που δίνονταν στο γαμπρό.

Στην αρχαία Ρώμη συνηθίζονταν η ανταλλαγή δώρων να γίνεται στις επίσημες γιορτές και κατά τη διάρκεια τους η προσφορά δώρων από τον λαό στους ανώτερους ηγεμόνες ήταν υποχρεωτική. Την 1^η Μαρτίου που άρχιζε το νέο έτος, σύμφωνα με το ρωμαϊκό θρησκευτικό ημερολόγιο, γιορτάζονταν η επέτειος της Ήρας Λουκίνης*. Την ημέρα εκείνη οι σύζυγοι πρόσφεραν δώρα στις συζύγους τους όπως αντικείμενα από κεχριμπάρι ή πράσινες ...ομπρέλες (!) όπως αναφέρει ο διάσημος Ρωμαίος σατιρικός Ιουβενάλιος*. Από το 150 π.Χ. το νέο έτος στη Ρώμη άρχιζε την 1^η Ιανουαρίου και η μέρα αυτή καθιερώθηκε σαν ημέρα ανταλλαγής δώρων που συνήθως ήταν τρόφιμα, ξερά σύκα ή μέλι μέσα σε πήλινες υδρίες αλλά και προσφοράς χάλκινων νομισμάτων σαν ένδειξη πλούτου.

Όπως φαίνεται, το έθιμο της ανταλλαγής δώρων την 1^η Ιανουαρίου επικράτησε σιγά-σιγά στους σύγχρονους λαούς, αλλά όχι σε όλους. Π.χ. σε μερικές χώρες το έθιμο τηρείται στις 6 Δεκεμβρίου (Ολλανδία, Αυστρία, Γερμανία, Ελβετία), στη Γαλλία και Ιταλία στις 24 Δεκεμβρίου, ενώ στη Μεγάλη Βρετανία στις 26 Δεκεμβρίου (Boxing Day). Στην Ελλάδα κοντεύουμε να αποξενωθούμε από τις παραδόσεις μας. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα παραδοσιακές οικογένειες που πάντοτε τηρούν το έθιμο και ανταλλάζουν τα δώρα τους την Πρωτοχρονιά.

* Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια της Α. Ε.. Πυρσός.

Ο Δημήτρης Α. Καπαϊτζής γεννήθηκε στο Κάιρο. Αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή το 1955 (Εμπορικό Τμήμα). Ήρθε στην Ελλάδα το 1959 και προσλήφθηκε στο τμήμα πωλήσεων της πολυεθνικής Philips. Διετέλεσε Διευθυντής Πωλήσεων Ν. Ελλάδος της Siera-Ruton-Pore (θυγατρική της Philips). Αργότερα ειδικεύθηκε στο Marketing στη Γαλλία από την Philips International και το 1987 ανέλαβε την Διεύθυνση Marketing των οικιακών προϊόντων Ήχου της Philips Ελλάδος. Τώρα είναι συνταξιούχος. Κατοικεί στην Αθήνα. Είναι παντρεμένος και έχει μία κόρη.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

Απόσπασμα από την εμβληματική νουβέλα του μεγάλου Αιγύπτιου λογοτέχνη Τάχα Χουσεΐν «Η προσευχή του αηδονιού»

.....επιμελείται και μεταφράζει η Πέρσα Κουμούτση

TACHA CHOUSSEIN

Κορυφαίος Αιγύπτιος συγγραφέας. Γεννήθηκε στο χωριό Μαγάγα της Αιγύπτου και σε ηλικία 2 χρόνων έμεινε τυφλός, χωρίς όμως ούτε το μειονέκτημα αυτό, ούτε η ταπεινή καταγωγή του να τον εμποδίσουν να σπουδάσει στη θεολογική σχολή Αλ – Άζχαρ του Καΐρου πρώτα και να συνεχίσει ύστερα τις σπουδές του στη Γαλλία, όπου πήρε διδακτορικό δίπλωμα, γράφοντας μια διατριβή για τον Ιμπν Χαλντούν, του οποίου αμφισβητεί τη γνησιότητα των έργων, προκαλώντας έτσι μεγάλη αίσθηση στους Άραβες διανοούμενους. Βαθύς γνώστης της κλασικής αρχαιότητας, της αραβικής φιλολογίας και της νεότερης ευρωπαϊκής, αγκαλιάζει, με την τεράστια λογοτεχνική παραγωγή τους πολλαπλούς τομείς, από τη λογοτεχνική κριτική (Αναμνήσεις του Άμπι'λ-Άλα, Κουβέντες της Τετάρτης) έως το μυθιστόρημα (Ο γραμματισμένος, Το δέντρο της αθλιότητας, Στο περιθώριο στη Σίρα, το βιβλίο των ημερών). Το έργο του ωστόσο δεν σταμάτησε εκεί: η αγάπη του για κάθε μορφή γνώσης τον έσπρωξε να επιχειρήσει, υπό την ιδιότητά του ως υπουργού Παιδείας, το τεράστιο έργο διάδοσης της παιδείας και καταπολέμησης του αναλφαριθμητισμού, που, στο πρακτικό πεδίο, εκδηλώθηκε με την εισαγωγή της δωρεάν και υποχρεωτικής στοιχειώδους εκπαίδευσης.

Έκείνο τὸ βαρὺ καὶ ἀτέλειωτο βράδυ δὲν ἔκλεισα μάτι, γιατί οὔτε καὶ ἡ ἀδερφή μου μπόρεσε νὰ κλείσει μάτι, ἔτσι δὲν χρειάστηκε νὰ μὲ ξυπνήσει τὸ ἀγαπημένο πουλὶ μὲ τὸ μαγικὸ καὶ ἐπίμονο κελᾶδημά του. Δὲν ἄκουσα τὴ φωνή του, οὔτε μιὰ φορὰ ἐκείνη τὴν νύχτα, σὰν νὰ ἤξερε πὼς ἤμουν ἤδη ξενοχτισμένη καὶ θορυβημένη, δὲν χρειαζόταν νὰ μὲ ξυπνήσει οὔτε νὰ μὲ προειδοποιήσει γιὰ τίποτα. Ἔτσι μᾶλλον θὰ πέταξε κάπου μακριὰ γιὰ νὰ ἐπιστήσει τὴν προσοχή κάποιων ἄλλων ἀνθρώπων, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ οἱ ἔγνοιες καὶ τὰ βᾶσανα δὲν τοὺς κρατοῦσαν ξάγρυπνους ὅπως ἐμεῖς.

Μὲ σφιγμένη καὶ βαριά καρδιά, φορτωμένη μὲ φόβο καὶ ἀνησυχία, κάθισα δίπλα τῆς κρύβοντας ἀπὸ ἐκείνη τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τοὺς φόβους μου. Τὴν ἐνημέρωσα γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Θεοῦ μας. Τῆς εἶπα πὼς ἦταν πολὺ πιθανὸ νὰ φεύγαμε μαζί του τὸ πρωὶ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ χωριὸ μας.

Προσπάθησα νὰ τῆς “ῥαιιοποιήσω” τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς, νὰ τὸ καλλωπίσω μὲ ψέματα λέγοντάς της πόσο τυχερὲς εἴμαστε ποὺ θὰ ταξιδεύαμε πάνω στίς καμήλες, πὼς θὰ διασχίζαμε τὴν εὐφορη αὐτὴ πεδιάδα ὡς τὴ “θάλασσα” καὶ ἀφοῦ περνούσαμε τὸ μεγάλο ποτάμι ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὰ βουνά, θὰ ἀπολαμβάναμε ἕνα ὑπέροχο ταξίδι ἐπιστροφῆς πρὸς τοὺς λόφους, διασχίζοντας τὴν ἐρημικὴ γῆ ποὺ θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε στὸν τόπο μας. Καὶ πὼς ἡ ἀνάβαση στοὺς λόφους θὰ μᾶς θύμιζε τὸ σκαρφάλωμα πάνω σὲ πέτρινα σκαλοπάτια. Τῆς τὰ ἔλεγα ὅλα αὐτὰ ἐξωραΐζοντας τὸ ταξίδι μας μὲ τὴ γλώσσα, καὶ ἐνῶ προσποιούμουν τὸν ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ μόνον ὁ Θεὸς ξέρει πόσο τὸ φοβόμουν.

Ἡ διαίσθησή μου μοῦ ὑπαγόρευε πὼς τὸ ταξίδι αὐτὸ πρὸς τὰ βουνά, καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν ὁμορφο, γεμάτο ἀγαθὰ καὶ πολιτισμένο αὐτὸν τόπο ὑπέθαλπε μιὰ τραγωδία. Ναι, μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσο ἀντιτασσόμουν σὲ αὐτὴ τὴν ἐπιστροφή γιὰ τὴν πατρίδα, δὲν ἤθελα νὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη ποὺ ἀπλωνόταν ἡρεμὴ καὶ στοργικὴ κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Μόνον ὁ Θεὸς ἤξερε πόσο ἀντιτασσόμουν στὸ ταξίδι μας μακριὰ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά αὐτοῦ τοῦ καταπράσινου τοπίου μὲ τοὺς εὐφοροὺς ἀγρούς. Πόσο φοβόμουν τὴν ἀνάβαση σὲ ἐκεῖνον τὸν ἄσχημο, γυμνὸ ἀπὸ κάθε εἶδους βλάστηση λόφο. Δὲν νοσταλγοῦσα νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μας καὶ στὸ χωριὸ μετὰ ποῦ

έκδιωχθήκαμε από αυτό. Το μόνο που ήθελα και όνειρευόμουν από την ημέρα που έφτασα ως εδώ ήταν εκείνο το όμορφο σπίτι στη μέση του κήπου και εκείνο το μικρό απαλό κορίτσι που γνώρισα και αγάπησα σε αυτό.

Δεν είχα ζωή στο χωριό μας. Τί είδους ζωή θα μπορούσε να μου επιφυλάξει μετά από τα όσα βίωσα σε εκείνο το σπίτι; Ήταν άνυδρο, τραχύ, με άδαεις και άξεστους κατοίκους. Δεν ανήκα πια εκεί, διέφερα τόσο πολύ, διέφερα ακόμα κι από τη μάνα και την αδερφή μου. Αντιλαμβάνομαι διαφορετικά τη ζωή, ήμουν σοφότερη και πιο καρτερική και αντιμετώπιζα τα προβλήματα με άλλη λογική από τη δική τους, παρότι ήμουν σχεδόν παιδί ακόμα.

Παρ' όλ' αυτά έβλεπα τη μάνα και τη αδερφή μου σαν δύο μικρά κι αδύναμα παιδιά της που χρειάζονταν την προστασία, την αγάπη και τη συμπαράστασή μου. Γι' αυτό τα συναισθήματά μου ήταν έντελώς αλλιώτικα από τα δικά τους.

Ώραιοποίησα λοιπόν στην αδερφή μου όλα εκείνα που αποστρεφόμενοι και εμπόδιζα τον εαυτό μου από το να σκέφτεται εκείνο που δεν είχε επιστροφή. Γιατί πολλές φορές είχε περάσει ή σκέψη να συρθώ στη σκοτεινιά της νύχτας σαν το φίδι, να βγώ έξω από το σπίτι, να διατρέξω τους αγρούς και τα χωράφια και να φτάσω εκεί όπου επιθυμούσε ή καρδιά μου. Όμως έπρεπε να σταματήσω να στέκομαι σ' αυτήν τη σκέψη, κι όταν προσπερνούσε κάθε τόσο άστραπιαία από το μυαλό μου, την έδιωχνα ή διέφευγε όπως το τόξο διαφεύγει από το στόχο του, γιατί ή ανταπόκρισή μου σε αυτή την διακαή επιθυμία δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Έπειτα πώς να ξέφευγα όταν υπήρχαν τόσοι φύλακες σ' αυτό το σπίτι; Και πώς να τρέξω μόνη μου στους αγρούς στη σκοτεινιά της νύχτας; Ένα κορίτσι μόνο του γινόταν εύκολη λεία στα χέρια των επιτηδίων, πόσω μάλλον αν βρεθεί μόνο του να περιπλανιέται στην έρημια της νύχτας. Όχι, δεν ήταν εύκολο, όπως δεν ήταν εύκολο να εγκαταλείψω αυτές τις δύο άμοιρες γυναίκες στη δυστυχία τους.

Κάτι μέσα μου μου υπαγόρευε να ξεχάσω το όνειρό μου και με πρόγκιζε κάθε τόσο, «Σήκω, σήκω άπάνω, Άμνα, ξέχασε τον εαυτό σου, το όνειρό σου για την απόλαυση που έχασες και κοίταξε εκείνο το κορίτσι. Δές την πώς κάθεται, πρὸς τὰ ποῦ κοιτάζει; Τὸ ξεστρατισμένο βλέμμα της ραγίζει την καρδιά, ή χλομάδα του προσώπου της λειώνει την ψυχή σου. Άρκεί να κοιτάξεις τὰ δάκρυα που τρέχουν κάθε τόσο από τὰ μάτια της, τὸν σιωπηλὸ κόσμον στὸν ὁποῖο ἔχει βυθιστεῖ, γιὰ νὰ ἀποποιηθεῖς, νὰ ξεχάσεις τις ἐπιθυμίες σου και ὁποιαδήποτε φροντίδα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική της. Προσπάθησε Άμνα, ὅσο μπορεῖς, νὰ ἐξωραΐσεις τὸ ταξίδι σας, μυθολόγησε, παραμύθιασέ την γιὰ τὸ πόσο ἀσφαλὴς θὰ νιώσει στὸ χωριό, και πόσο ξεκούραστη, ἀφοῦ δὲ θὰ ὑπηρετεῖ κανέναν παρὰ μόνο τὸν εαυτό της, ἴσως μάλιστα τὴν ὑπηρετήσουν ἄλλοι».

Άλλά ή αδερφή μου δεν άκουγε τίποτα. Σαν έμένα, δεν ήθελε να φύγει και παρότι ή ζωή σε αυτόν τὸν τόπο δεν τῆς ταίριαζε, δεν επιθυμούσε να επιστρέψει στο χωριό, ἴσως μόνο σε εκείνον τὸν τόπο που είχαμε μόλις εγκαταλείψει. Η καρδιά της είχε μείνει εκεί, στο όμορφο και πλούσιο σπίτι που τὸ περιέβαλλε ὁ καταπράσινος κήπος ἐκείνου τοῦ ὁμορφου άντρα. Τὸ σπίτι ὅπου ζοῦσε ἐκεῖνος και που ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν «ἀρχιμηχανικέ». Ναί, σε ἐκείνο τὸ σπίτι ἄφησε τὴν καρδιά της και ἐξαιτίας του βρισκόταν τώρα στην ἀξιοθρήνητη αὐτὴ κατάσταση, μόνιμα ἀποῦσα, ἄκουγε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀπαντοῦσε.

Στην ἀρχὴ πίστεψα ὅτι ή ἀπύθμενη αὐτὴ θλίψη της ὀφειλόταν ἀποκλειστικὰ στην κατάστασή της, στο ἀσυγχώρητο ἀμάρτημα που διέπραξε και δεν υπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι κι αὐτὰ τὰ θέματα τῆς προκαλοῦσαν πόνο και βασάνιζαν τὴ συνειδησή της. Ἐντούτοις ὅσο περνοῦσε ή νύχτα, ἄρχισα νὰ συνειδητοποιῶ ὅτι αὐτὸ που ἔνωθε δεν ἦταν ἀπλὰ φόβος, ἀλλὰ φόβος σπαραχτικὸς. Κοιτοῦσε πίσω της γιὰ νὰ ἀνακαλέσει τὸ χθὲς και ἔβλεπε τὴ χαμένη αγάπη, κοιτοῦσε τὸ αὔριο και δεν ἔβλεπε παρὰ ἕνα τρομακτικὸ κενό. Λαχταροῦσε νὰ επιστρέψει ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ή αγάπη της, ἐκεῖ ὅπου μποροῦσε νὰ βιώσει τὴ ζωὴ με τις χαρὲς και τις λύπες της, με τις εὐκολίες και τις δυσκολίες της, ἀλλὰ οἱ συνθήκες τὴν ἔσπρωχναν με δύναμη, τὴν ἐξωθοῦσαν βίαια σε ἕναν ἄγνωστο τόπο, ὅπου καιροφυλακτοῦσαν ὁ τρόμος και ή ἀπόγνωση.

Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀντισταθεῖ σ' αὐτὸ τὸ σπρώξιμο, ὅσο κι ἂν προσπαθοῦσε. Ποιὰ δύναμη ἄραγε εἶναι αὐτὴ που κυριαρχεῖ στην ψυχή και που σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο στην ἀπελπισία; Ποιὰ δύναμη τὸν καθιστᾷ τόσο ἀδύναμο, χωρὶς βούληση; Εἶναι αὐτὴ που ἀποκαλοῦν ντροπὴ, διασυρμό, διαπόμπευση ὅσων στιγματίζονται, ὅσων πέφτουν θύματα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας τους και δεν καταφέρνουν νὰ ἀντισταθοῦν στὰ “ἀπαγορευμένα”.

Ψεύδομαι λοιπόν και ἐξαπατῶ τὴν αδερφή μου. Τῆς ὠραιοποιῶ καταστάσεις γιὰ τις ὁποῖες ή ἴδια φοβᾶμαι πολὺ κι ἀποστρέφομαι. Ἐκείνη ὅμως δεν νοιάζεται, δεν δίνει προσοχή στα ὅσα λέω, και βέβαια δεν ἐξαπατᾷ τὸν εαυτό της με ψέματα. Ἐχει ἀφεθεῖ, ἔχει παραδοθεῖ στη μοῖρα της γνωρίζοντας πὼς ὅ,τι ὁμορφο ἔχει ζήσει βρισκόταν γιὰ πάντα πίσω της σ' ἐκείνον τὸν τόπο ἀπὸ τὸν ὁποῖο ή μάνα μᾶς ξερίζωσε χωρὶς τὴ θέλησή μας. Δὲ μπορέσαμε νὰ ἀντισταθοῦμε, δεν καταφέραμε νὰ ἀντικρούσουμε τὸ θέλημά της, μόνο ὑπακούσαμε.

Άλλά τί ἀκριβῶς φοβόταν; Και τί είδους τρόμος ἦταν αὐτὸς που δεν περιοριζόταν μόνο στην ἔκφραση τοῦ προσώπου της, ἀλλὰ συχνὰ ἀπλωνόταν σε ὅλο της τὸ κορμί; Αὐτὸ τὸ ρίγος που τὴν διαπερνοῦσε κάθε τὴν στιγμή και τράνταζε κυριολεκτικὰ τὸ κορμί σαν νὰ τὴν διαπερνοῦσε ἠλεκτρισμός; Σαν νὰ τὴν ἔσπρωχνε, σαν νὰ τὴν παρακινούσε νὰ ἐπιχειρήσει ἕνα θανατηφόρο ἄλμα. Ἐνα τέτοιο ρίγος δεν τρέχει τυχαῖα στα κορμιά. Ἦξερε ὅλα ἐκείνα που δεν

γνώριζα κι υπολόγιζε όλα εκείνα που διέφευγαν από την άθωα μου ψυχή.

Σε αυτόν τον έρημικό τόπο στο οποίο μάς σπρώχνουν τώρα, υπάρχει αδράνεια, υπάρχει λίμνασμα κι απελπισία όμοια με εκείνη του θανάτου, κι όλα αυτά μαζί γέμιζαν τις ψυχές μας με μεγαλύτερη θλίψη και έντονότερη ανησυχία.

Έπειτα, ήταν και εκείνη η άορατη εικόνα που έβλεπε. Περνούσε καθαρά μπροστά από τα μάτια της, την έβλεπε ξανά και ξανά. Ήταν η εικόνα τριών κοριτσιών που δεν γνώριζα τα όνοματά τους, αλλά που έφυγαν ξαφνικά όπως φεύγουμε εμείς τώρα και δεν επέστρεψαν ποτέ στα σπίτια τους. Χάθηκαν από την ύπαρξη και δεν αναζητήθηκαν ποτέ ούτε από τις οικογένειές τους και μόνο κάποια σκόρπια λόγια έφτασαν στα άφτιά μας κάποτε για τη μοίρα τους. Λόγια γεμάτα τρόμο που τα χρωμάτιζε το αίμα.

Άλλα γιατί σκέφτεσαι αυτές τις αιματηρές σκέψεις, κορίτσι μου; Έσο συνοδεύεσαι από τη μάνα και τον αδελφό της. Έπιστρέφεις στο χωριό που γεννήθηκες και μεγάλωσες, για να ζήσεις ανάμεσα σε ανθρώπους που σε αγαπούν και που κάποτε αγαπούσες. Δεν τ'ο θυμάσαι; Γιατί λοιπόν φοβάσαι; Γιατί τρέμεις στη σκέψη τους; Θα είμαστε ασφαλείς ανάμεσά τους, θα μάς αγκαλιάσουν με αγάπη και στοργή. Άλλα εκείνη δεν άκουγε, σαν να μην καταλάβαινε, το μυαλό της ταξίδευε πίσω στη χαμένη αγάπη και στη μοίρα που θα συναντούσε. Το πρόσωπο εκείνου του όμορφου νέου που διαδεχόταν την εικόνα των τριών άμοιρων κοριτσιών για τα όποια κανείς δεν άκουσε έκτοτε τίποτα, αφήνοντας στην ψυχή μας μιιά τρομακτική αίσθηση.

Η ΠΕΡΣΑ ΚΟΥΜΟΥΤΣΗ γεννήθηκε στο Κάιρο, Αιγύπτου. Εκεί πέρασε τα μαθητικά της χρόνια και αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή. Ήρθε στην Ελλάδα αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές της στη Φιλοσοφική Σχολή του Αιγυπτιακού Πανεπιστημίου του Καΐρου.

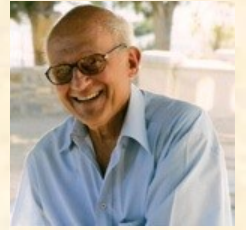
Νέα από Συλλόγους Αιγυπτιωτών

Ε.Ν.Ο.Α. Ελληνικός Ναυτικός Όμιλος Αιγυπτιωτών

Όπως ενημερωθήκαμε από ανάρτηση της ομάδας «Σύλλογος Ελλήνων Καΐρου» στο Facebook (7 Δεκεμβρίου 2018), ο Ε.Ν.Ο.Α. κατά την διάρκεια της μεταγραφικής περιόδου 2018-2019 και στα τέσσερα Ναυταθλήματα που διατηρεί και καλλιεργεί ο Ελληνικός Ναυτικός Όμιλος Αιγυπτιωτών, το Αθλητικό Δυναμικό του εμπλουτίστηκε με έξι αθλητές μεταξύ των οποίων ο Διονύσης ΑΓΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ, 8ος Ολυμπιονίκης στην Κωπηλασία με δύο συμμετοχές σε Ολυμπιάδες (ΛΟΝΔΙΝΟ και ΡΙΟ) και πολλές φορές Παγκόσμιος και Πανευρωπαϊκός Πρωταθλητής, ο Βασίλης ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, Παγκοσμιοστή στην κωπηλασία και ο Γεώργιος ΜΕΛΛΟΣ, Πανελληνιονίκης και Μέλος της Εθνικής Ομάδας Κωπηλασίας.

Έχετε κάποια παλιά φωτογραφία από τα μαθητικά σας χρόνια στην Αμπέτειο ή τις άλλες Καϊρινές σχολές ή την ζωή σας στην Αίγυπτο ; Σκανάρετέ την και στείλτε την σε μας να την δημοσιεύσουμε !

Η τέχνη του κουτσομπολιού

.....γράφει ο Δημήτρης Καλανδράνης

Κουτσομπολιό είναι να σου δίνουν νερό και εσύ να το μετατρέπεις σε φαρμάκι. Να το μοιράζεις έπειτα σαν φάρμακο για να ξεκάνεις αυτόν που στο έδωσε και αυτόν που το ήπιε. Κουτσομπόληδες και κουτσομπόλες είναι οι μέλισσες που μεταφέρουν τη γύρη από ανθό σε ανθό και αντί για μέλι παράγουν δηλητήριο.

Είναι η χαρά των ασήμαντων να μειώνουν τους σημαντικούς και ο φθόνος των άχρηστων να φθείρουν τους χρηστούς.

Ο κουτσομπόλης διαδίδει ανυπόστατες και συνήθως κακόβουλες φήμες με στόχο να πλήξει ένα άτομο ή να στρέψει ένα άτομο εναντίον άλλου.

Για να πετύχει τον σκοπό του, απομονώνει λέξεις ή φράσεις από ένα σχόλιο, τις παραποιεί ή τις μεταφέρει αυτούσιες ή διφορούμενες με ύπουλο τρόπο σε τρίτους, επιδιώκοντας να τους βλάψει έμμεσα αυτούς ή και άλλους.

Η τέχνη του κουτσομπολιού υπάρχει από την εμφάνιση του Αδάμ στη γη, ο οποίος, αν έμενε μόνος του θα ήταν σήμερα άγιος. Του βγήκε η Εύα από τα πλευρά του και αμέσως γεννήθηκε η αμαρτία. Όχι όμως χωρίς τη συμβολή ενός τρίτου. Του καταραμένου Όφι. Άλλα του είπε ο Θεός του φιδιού και άλλα μετάφερε στην Εύα. Και αυτή με τη σειρά της τα ερμήνευσε με τον δικό της τρόπο. Έδωσε το μήλο στον Αδάμ λέγοντάς του ότι κάνει καλό στο φούσκωμα του στομαχιού και εκείνος το έφαγε και φούσκωσε η κοιλιά της. Και έτσι έγινε το κακό. Τώρα να λέμε την αλήθεια, το κακό που έγινε με το μήλο δεν ήταν και τόσο κακό. Γιατί η Εύα στην πραγματικότητα ήθελε το καλό του Αδάμ που ξαφνικά είδε το φως του. Αυτός που έκανε τη ζημιά ήταν το φίδι. Ο Όφιος ο φαρμακερός ο κουτσομπόλης, ο οποίος πολλαπλασιάστηκε και έκανε δισεκατομμύρια απογόνους, όσοι είναι και οι άνθρωποι πάνω στη γη. Έτσι κληρονομήσαμε τον σπόρο του κουτσομπολιού. Όχι όμως για να προξενούμε πάντα το κακό. Γιατί το να συζητάς με φίλους και να σχολιάζεις ανθρώπους και γεγονότα, δεν είναι κακό πράγμα. Κακό είναι να υπάρχει στην παρέα κάποιος που εκμεταλλεύεται τα σχόλια για να κάνει ζημιά.

Οι λιγότερο επικίνδunami είναι αυτοί που συλλέγουν και διαδίδουν πληροφορίες από περιέργεια, χωρίς να θέλουν να βλάψουν. Οι περισσότεροι επικίνδunami είναι οι κακοήθεις οι οποίοι εν γνώσει τους κάνουν ζημιά για να εκδικηθούν κάποιον που φθονούν, διαδίδοντας ψέματα ως αλήθειες που σπιλώνουν το όνομα και αναστατώνουν τη ζωή του θύματός τους. Θύματα κακοήθους κουτσομπολιού πέφτουν και όσοι δεν ασπάζονται τα δικά τους πιστεύω, πολιτικά κ.α. Η χειρότερη περίπτωση κουτσομπολιού είναι όταν σπέρνουν τη διχόνοια μεταξύ τρίτων, χωρίς οι ίδιοι να αποκομίζουν προσωπικό όφελος, εκτός από την αρρωστημένη τους ικανοποίηση. Εξαιτίας της ύπαρξης των κουτσομπόληδων, οι άνθρωποι σήμερα αποφεύγουν να εκφράζονται ελεύθερα από το φόβο μήπως μεταφερθούν κακόπιστα τα όσα λένουν.

Και τώρα φίλοι του κουτσομπολιού σε όλη την Ελλάδα, σας έδωσα τροφή. Αμοληθείτε σε δρόμους, σε στενά. Να πιείτε και καφέ σε ένα γραφείο τελετών. Είναι φίλοι σας. Αυτοί θάβουν άψυχα σώματα και εσείς ζωντανές ψυχές. Αγοράστε και ένα κομποσκοίνι να επαναλαμβάνετε αυτά που σας έγραψα και μην ξεχάσετε να ανάψετε ένα κεράκι να συγχωρεθεί η ψυχούλα σας.

Ο Δημήτρης Καλανδράνης γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου και τώρα ζει στην Αλυκή της Πάρου. Σπούδασε στην Αμπέτιο Εμπορική Σχολή του Καΐρου από την οποία αποφοίτησε το 1953 της Στ' Εμπορικού και είναι επίσης κάτοχος του ICS London Diploma Hotel Management, γνωρίζει δε έξι ξένες γλώσσες. Εργάστηκε στη Swissair από το 1964 έως το 1994. Από το 1994 που ζει μόνιμα στην Πάρο αρθρογραφεί στις τοπικές εφημερίδες με διηγήματα, δοκίμια και κοινωνικά θέματα καθότι είναι βαθειά κοινωνικοποιημένο άτομο με έντονη την αίσθηση της αλληλεγγύης.

Έχεις χαραγμένο στη μνήμη σου κάποιο περιστατικό από τα μαθητικά σου χρόνια στην Καΐρινη σου Σχολή; κάποια εμπειρία από την ζωή σου στην Αίγυπτο ; κάτι που σε συγκίνησε από την ωραία εκείνη εποχή και δεν μπορείς να ξεχάσεις; Μην αφήσεις τον χρόνο να το σβήσει ! Μοιράσου το με πολλούς άλλους που διψάνε να το διαβάσουν. Γράψε το !

και στείλε το στην συντακτική επιτροπή του περιοδικού. Τα υπόλοιπα θα τα φροντίσουμε εμείς.

Αιγύπτιοι και Αιγυπτιώτες τουρίστες στο Λουτράκι του μεσοπολέμου

.....γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

Είναι γνωστό πως διαχρονικά η Ελλάδα αποτελεί τουριστικό πόλο έλξης για τους Άραβες, ιδιαίτερα δε τους προερχόμενους από τις χώρες του Αραβικού Κόλπου. Για παράδειγμα, τους θερινούς μήνες του 2016 σημειώθηκε αύξηση ρεκόρ της τάξεως του 55% των σχετικών αφίξεων από τα κράτη αυτά.

Από την άλλη, και Αιγύπτιοι τουρίστες στην Ελλάδα καταγράφονται στην Έρευνα Συνόρων της Τράπεζας της Ελλάδας, ο αριθμός των οποίων, μαζί με τους Σουδανούς, ανήλθε κατά μέσο όρο την περίοδο 2011-2013 στους 4.500.

Αυτό όμως που δεν είναι ευρέως γνωστό, είναι το γεγονός πως Αιγύπτιοι σε μεγάλο αριθμό παραθέριζαν στην Ελλάδα κατά το Μεσοπόλεμο και ιδιαίτερα στο Λουτράκι.

Λουτρόπολη από το 1925 το Λουτράκι, αποτελούσε γνωστό τουριστικό θέρετρο τόσο για τα ιαματικά λουτρά του και την 3,5 χλμ παραλία του, όσο και για το καζίνο του που πρώτο στην Ελλάδα ιδρύθηκε το 1930, αν και ήδη το 1924 λειτουργούσε καζίνο στο ξενοδοχείο "Beau Rivage" της τότε πολίχνης, η οποία ανοικοδομήθηκε δημιουργικά μετά την ολική καταστροφή της από το σεισμό του 1928.

Όπως αναφέρει δημοσίευμα του 1934, λουτρά υπήρχαν Α', Β' και Γ' κατηγορίας, προσιτά για όλα τα βαλάντια και ικανά να δεχτούν το πλήθος των λουόμενων. Τα κυριότερα ήταν τα : "Αχίλλειον", "Καραντάνη", "Αγγλίας", "Ακταίον", "Εθνικόν", "Αίγυπτος", "Ερμής", "Καρέλειον", "Λουτράκιον", "Μαζεστίκ", "Πάλας", κ.ά. Οι πηγές δε, ήταν η Κρατική, η Οικονόμου και η Καραντάνη. Στην τελευταία μάλιστα που επισκέφτηκε ο αρθρογράφος, ιδιαίτερη εντύπωση του έκανε όταν αντίκρουσε ομάδα από 14 επιφανείς Αιγυπτίους που έπιναν νερό υπό τους ήχους του ραδιοφώνου, οι οποίοι και του εκθείασαν την αποτελεσματικότητα των πηγών της λουτρόπολης.

Ως ιστορικό τεκμήριο των ανωτέρω, παραθέτουμε απόσπασμα επιστολής του γνωστού στρατιωτικού αρχίατρου, λογοτέχνη και ψυχοφισιολόγου Άγγελου Τανάγρα που δημοσιεύτηκε στην αθηναϊκή "Εστία" τον Αύγουστο του 1932 :

"Επιστρέφω από την κυριωτέραν Ελληνικήν λουτρόπολιν [...] και θα ήθελα να επιστήσω την προσοχήν των αρμοδίων εις το πλήθος των Αιγυπτίων που συνέρρευσαν εφέτος εις το Λουτράκι και δια τους οποίους πρέπει να ληφθούν ωρισμένα μέτρα εφ' όσον δύνανται ν' αποτελέσουν αληθή χρυσοφόρον πηγή δια την λουτρόπολιν.

Πρώτον πρέπει υποχρεωτικώς 1-2 γκαρσόνια εις κάθε ξενοδοχείον και καφενείον να ομιλούν αραβικά, έπειτα εις το ψυχολόγιον των ξενοδοχείων να εισαχθούν ωρισμένα εγχώρια αιγυπτιακά φαγιά – έξαφνα η γνωστή Μολοχία – και τέλος να οργανωθή ιδιαίτερα υπηρεσία ευκολιών, ήτις ασφαλώς ένεκαν της διαφοράς του συναλλάγματος, θα προσελκύη μέγαν αριθμόν εξ αυτών.

Ο μικροβιολόγος κ. Σωτηριάδης έρριψε την ιδέαν της ιδρύσεως εν Αθήναις ιδιαίτερου Ελληνοαιγυπτιακού νοσοκομείου χάριν των Αιγυπτίων, με αραβοφώνους νοσοκόμους και κάθε σχετικήν λεπτομέρειαν δυναμένην να τους προσελκύση.

Είναι ανάγκη τάχα να τονισθή η πρακτικότητα της ιδέας ;"

Ένα χρόνο αργότερα, τον Ιούλιο του 1933 ο Γ. Πιερίδης γράφει για την επίσκεψή του στο Λουτράκι, όπου ο ιδιοκτήτης του Καζίνο Περίχαρος είχε οργανώσει τόσο καλά την υπηρεσία αυτοκινήτων, ώστε οι ανυπόμονοι παίκτες δεν περίμεναν ούτε 5 λεπτά στο γραφείο του στην Πλατεία Κάνιγγος. Το μήνα αυτόν λοιπόν, η τουριστική κίνηση ήταν μεγάλη χάρις στους Αιγυπτιώτες και στους Αιγυπτίους, οι οποίοι αποτελούσαν το 75% των ξένων. Τα 3/5 αυτών πήγαιναν αρκετά νωρίς στην όμορφη λουτρόπολη, ενώ οι αριστοκράτες και οι παίκτες προτιμούσαν το Σεπτέμβριο.

Το Σεπτέμβριο του 1934 η Ιωάννα της Γλαύκης καταγράφει την ανησυχία μείωσης του ρεύματος προς το Λουτράκι Αιγυπτίων και Αιγυπτιωτών λόγω του εκπεσμού της λίρας και του διαρκώς αυξανομένου τιμάριθμου της ζωής. Πάντως ακόμη ο αριθμός τους ήταν μεγάλος και κάποιος θα μπορούσε να αισθανθεί πως βρισκόταν στην Αλε-

ξάνδρεια. Αναφέρει δε πως οι "σνομπ" Αιγυπτιώτες διακρίνονταν από τη μανία τους να μιλούν γαλλικά...

Δύο χρόνια μετά, το Σεπτέμβριο του 1936, ο γνωστός Αλεξανδρινός φωτογράφος Α. Βερβέρης καταγράφοντας τις εντυπώσεις του από την επίσκεψή του αναφέρει πως το Λουτράκι την εποχή εκείνη ανήκε περισσότερο στην Αίγυπτο παρά στην Ελλάδα, διότι οπουδήποτε κι αν στεκόταν αντίκρυζε γνωστές φυσιογνωμίες και άκουγε αραβικά. Την τιμητική του δε εκείνη τη σεζόν είχε ο κλήρος, αφού μεταξύ των Γάλλων, Άγγλων, Αμερικανών, Ιταλών, Τούρκων, Σύριων, Εβραίων, Αρμενίων και λίγων Ελλήνων πρώτη θέση καταλάμβαναν οι ιερείς με μπροστάρη τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας με όλη σχεδόν την Ιερά Σύνοδο. Δεύτεροι έρχονταν οι Αιγυπτιώτες διευθυντές των κοινοτικών σχολών, οι επιστήμονες, οι βιομήχανοι, οι έμποροι και "τέλος στιδήποτε καλό είχε να επιδείξει η Αίγυπτος με επικεφαλής τον θηλυκόκοσμο, αφού ιδιαίτερος οι Αλεξανδρινές είχαν μεγάλο success σε σημείο που τις παραδέχθηκαν και οι ντόπιες ακόμη τόσο για το *sic*, όσο και για την κομψή σιλουέτα τους"...

Φαίνεται δε πως ο αριθμός των Αιγυπτίων παραθεριστών στην όμορφη αυτή λουτρόπολη ήταν τόσο σημαντικός, ώστε στις αρχές του 1949 η αιγυπτιακή "Μίσου" ανέφερε πως διεξαγόταν έρανος μεταξύ των Αιγυπτιωτών Ελλήνων για την ανέγερση τζαμιού όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και στο Λουτράκι !

Πηγές : "Εστία", Αθήνα 7/8/1932 – "Ταχυδρόμος", Αλεξάνδρεια 28/7/1933, 18/8/1934, 14/9/1934, 20/9/1936 – olympia.gr (30/8/2016) – loutrakiblog.gr (20/6/2016) – insete.gr (24/12/2017)

Ο Νικηταρίδης είναι, μα κυρίως νιώθει Αιγυπτιώτης. Παρόλο που είναι ο μόνος από την οικογένειά του που γεννήθηκε στην Ελλάδα (1969), εν τούτοις φέρει στην ψυχή του τις μνήμες της ζωής όλων εκείνων των δικών του ανθρώπων που έζησαν στη Νειλοχώρα. Παράλληλα, ως παιδί καλλιτεχνών γονιών, με ρίζες από τη Χάλκη, τη Σύμη, την Κύπρο, την Κρήτη και την Αμοργό, που ασχολήθηκαν επί χρόνια με το ερασιτεχνικό θέατρο -και όχι μόνο- σε Αλεξάνδρεια και Σουέζ, κληρονόμησε αυτή του την κλίση στα Γράμματα.

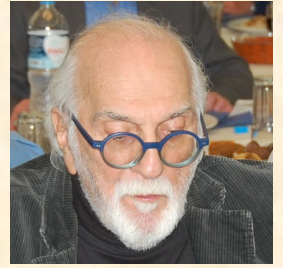
Για να ξέρετε – γλωσσικά ...

- Η φράση «έφαγε χυλόπιτα» προέρχεται από το παρασκεύασμα χυλού που έδιναν παλιά οι ψευτογιατροί για τον περιορισμό του καημού των ερωτευμένων !
- Η φράση «του πήρε τον αέρα» προέρχεται από την αρχαιότητα και την εκμετάλλευση του ανέμου κατά τις ναυμαχίες έναντι του εχθρού!
- Η γνωστή συνοικία των Αθηνών ονομάστηκε «Κολωνάκι» από ένα κολωνάκι που ήταν εκεί για παλούκωμα όπως συνηθιζόταν κατά την τουρκοκρατία!
- Στον γνωστό άθλο του Ηρακλή τα γνωστά «χρυσά μήλα των εσπερίδων» ήταν πορτοκάλια!
- Όταν αποκαλούμε μια κοπέλα «Σουσουράδα» κυριολεκτικά σημαίνει αυτή που κουνά τα οπίσθιά της!
- Η ακριβής εξήγηση της φράσης «Από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα» δεν έχει σχέση με κανέλα ή άλλα καρυκείμενα αφού σημαίνει «Έρχομαι από την Κωνσταντινούπολη και σε προσκαλώ να έρθεις στην κορυφή»
- Όταν δίνουμε σε κάποιον «πουρμπουάρ», η ακριβής ερμηνεία είναι ότι του προσφέρουμε χρήματα για να πιεί κάτι , δηλαδή τον κερνάμε ένα ποτό.

Αναμνήσεις από την Μαθητική Ζωή

Συνάντηση παλιών συμμαθητών της Αμπετείου

.....γράφει ο Κλεάνθης Αρβανιτάκης, απόφοιτος Αμπετείου 1953

Όταν ο Μιχάλης Παϊδούσης μας βεβαίωσε ότι θα ερχόταν στην Αθήνα από το Κεμπέκ, όπου διαμένει με τη σύζυγό του, πρώτος ο Φέρρης και αμέσως μετά ο υπογράφων αποφασίσαμε να οργανώσουμε μια συνάντηση με όσους συμμαθητές μας απόφοιτους του 1953 (ο λογαριασμός για τις ηλικίες μας δικός σας) θα είχαμε τον χρόνο να εντοπίσουμε. Ορίσαμε ημερομηνία 28/9 και χώρο (πού αλλού;) τον Σύνδεσμο Αιγυπτωτών Ελλήνων. Μοιράσαμε τη δουλειά και ξεκινήσαμε τις προσπάθειες, όχι και τόσο εύκολες όταν τα ίχνη έχουν χαθεί για αρκετές δεκαετίες.

Τελικά, κόντρα στις αντιξοότητες, την πρόβλεψη για δυσμενέστερες καιρικές συνθήκες τη συγκεκριμένη ημερομηνία, και ιδιαίτερα κόντρα στον ανάληγτο πανδαμάτορα χρόνο καταφέραμε να βρεθούμε πέντε από εμάς.

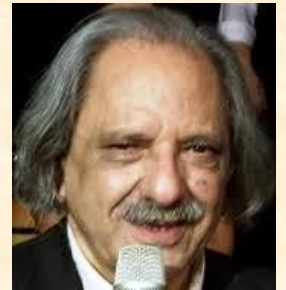
Απόντες (δυστυχώς): Μιχάλης Σπάρταλης, Νίκος Ζερεφός, Σταύρος Βαρουφάκης, Δημήτρης Καλανδράνης, Γιώργος Λεωνίδης και Γιώργος Ξενάκης

Παρόντες (όλοι ακμαίοι, βεβαίως): Μιχάλης Παϊδούσης με τη σύζυγό του Βρισηίδα, Γιώργος Παναγόπουλος, Κώστας Φέρρης, Λάμπρος Καψάλης με τη σύζυγό του Άννα και Κλεάνθης Αρβανιτάκης με τη σύζυγό του Φρόσω. Ανάμικτα συναισθήματα: έκπληξη, χαρά, συγκίνηση, και κάποια θλίψη γι' αυτούς που δεν κατάφεραν να είναι εκεί. Θυμηθήκαμε κοινές μαθητικές εμπειρίες (διευθυντές, καθηγητές με τα ωραία τους και τα στραβά τους, ευτράπελα από τη σχολική ζωή, αναμνήσεις από εκδρομές), διηγηθήκαμε διαδρομές ζωής, απολαμβάνοντας συγχρόνως τα πάντοτε εξαιρετικά εδέσματα των Ρέντα και Χαλίντ.

Χωρίσαμε με την υπόσχεση να ξαναβρεθούμε όλοι, όσο πιο σύντομα γίνεται.

Η Τάξη του 53'

.....γράφει ο Κώστας Φέρρης, απόφοιτος Αμπετείου 1953

Η ιδέα μου γεννήθηκε όταν ξαναβρήκα τον Κλεάνθη (χάρη στην κόρη του). Εκείνος ενθουσιάστηκε, κι' αρχίσαμε την έρευνα. Να κάνουμε μια σύναξη των Αποφοίτων της Αμπετείου του 1953, Εμπορικό-Κλασικό-Πρακτικό, όσων τέλος πάντων μπορούσαμε να βρούμε. Μας πήρε καιρό, είχαμε και μιαν απώλεια. Μόλις βρέθηκε ο Μιχάλης Αραπάκης στην Αυστραλία, μας έφυγε για τον Παράδεισο. Η αποφασιστική στιγμή ήρθε με την επικοινωνία με τον Μιχάλη Παϊδούση, και το ταξίδι του στην Ελλάδα. Δεν θα πω λεπτομέρειες – τα γράφει άψογα ο Αρβανιτάκης – αλλά θα πω πως ήταν μια βραδιά αξέχαστη, κι' όλοι μιλάγαμε ακατάπαυστα, φλυαρίες ίσως χωρίς νόημα, για να κρύψουμε τη συγκίνησή μας. Και τρεις κυρίες να ... μας καμαρώνουν – έτσι τουλάχιστον φάνηκε. Είναι αλήθεια συγκλονιστικό να συναντάς φίλους και συμμαθητές, ύστερα από 65 χρόνια πούχεις να τους δεις, και να γινόμαστε όλοι ξανά παιδιά!

Δώσαμε όρκο να το επαναλάβουμε, και με καινούργιους-παλιούς συμμαθητές που δε βρήκαμε ακόμα. Ευχαριστώ όλη την υπέροχη εκείνη τάξη του 53, που... έγραψε ιστορία.

Γνωρίζετε κάποιον Αμπετειανό ή Αιγυπτιώτη με ηλεκτρονική διεύθυνση που θα ήθελε να διαβάξει «ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ. ; Στείλτε μας την ηλεκτρονική του διεύθυνση και θα τον περιλάβουμε στην λίστα διανομής !

Μία Ωραία Πρωία

.....γράφει ο Μιχάλης Π. Παϊδούσης

Μια ωραία πρωία, πήρα ένα e-mail από τον Κλεάνθη Αρβανιτάκη – αλήθεια, πού βρήκε τη διεύθυνση; Μεταξύ άλλων με ρωτούσε αν ερχόμουν ποτέ στην Ελλάδα από τον μακρινό Καναδά. Του είπα ότι αυτό γίνεται κάθε χρόνο, και έτσι ο Κλεάνθης μαζί με τον Κώστα Φέρρη πήραν την πρωτοβουλία να διοργανώσουν συνάντηση των αποφοίτων της τάξης του 1953 στην Αθήνα.

Περίμενα αυτήν την ημέρα με μεγάλη ανυπομονησία. Και για πρώτη φορά, μετά από 65 χρόνια, ξανασυνάντησα τους Κλεάνθη Αρβανιτάκη, Κώστα Φέρρη, και Λάμπρο Καψάλη. Παρών και ο Γιώργος Παναγόπουλος με τον οποίο συναντιόμαστε συχνά. Η συνάντηση έγινε στην αίθουσα του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων. Ήταν μια βραδιά γεμάτη συγκίνηση για όλους μας! Όλοι θαλεροί! Μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω τις συζύγους του Κλεάνθη και του Λάμπρου και αυτοί την δική μου, την Βρισηΐδα.

Και τι δεν θυμηθήκαμε, για συμμαθητές, καθηγητές, την «Αμπέτειο» στο Σάραρα Φουάντ, το Κάιρο!

Δυστυχώς, ασυνήθιστα για την Αθήνα, τέλος Σεπτεμβρίου, εκείνη την ημέρα είχε κακοκαιρία και μερικοί άλλοι συμμαθητές δεν τόλμησαν να ξεμυτίσουν. Αποφασίσαμε ομοφώνως όμως, να επαναλάβουμε την προσπάθεια του χρόνου. Ελπίζω να πραγματοποιηθεί και να είμαστε περισσότεροι. Χίλια «ευχαριστώ» Κλεάνθη και Κώστα.

Φωτογραφία του Μιχ. Παϊδούση 1953

Ο Μιχάλης Π. Παϊδούσης είναι απόφοιτος Αμπετείου Σχολής, Κλασικό Τμήμα του 1953. Είναι γιός του πρώην Διευθυντή της Αμπετείου Παντελή Παϊδούση.

Εδώ Παραμυθούπολη

Ο Πύργος των Ζαχαρωτών

.....γράφει η Έφη Χαλκιά, συγγραφέας

Η Μαλού είναι ένα κοριτσάκι που ζει στην πόλη των χρωμάτων. Παντού χρώμα, κόκκινο, μπλε, κίτρινο, ροζ, πορτοκαλί, μωβ...

Το σπίτι της είναι μωβ, το δωμάτιό της κίτρινο και το θρανίο της πορτοκαλί. Έχει δύο αδυναμίες, τα κουρδιστά χρωματιστά στρατιωτάκια και τα πολύχρωμα ζαχαρωτά με τα περίτεχνα σχέδια. Λατρεύει τα φιλαράκια της, την

Κλού, τον Μπιντού, την Ντομί, τον Σαχίν και τον Μισράν. Κάθε Σάββατο η παρέα μαζεύεται στο χρωματιστό σπίτι της Μαλού για να παίξουν διάφορα παιχνίδια, με έπαθλο: τον Πύργο με τα ζαχαρωτά.

«Τι παίζουμε σήμερα» ρωτάει ο Μισράν. «Τα στρατιωτάκια, τα στρατιωτάκια» φωνάζουμε όλοι. «Πάμε λοιπόν, Μπιντού, Ντομί, Κλου εσείς τα πράσινα. Μαλού, Σαχίν και Μισράν τα κόκκινα».

Τα ζαχαρωτά είναι παρατεταγμένα πάνω σε ένα τεράστιο μακρόστενο χρυσοκόκκινο τραπέζι και περιμένουν τους νικητές. Όποιος κερδίζει στο παιχνίδι διαλέγει το ζαχαρωτό του και το φυλάει για το στήσιμο του πύργου.

«Πάμε παιδιά, κουρδίζουμε τα δέκα στρατιωτάκια και ξεκινάμε με πάλη. Τα δυνατά σας στρατιωτάκια και προσοχή! Όποιος σκοντάψει και πέσει βγαίνει από το παιχνίδι». Αυτές είναι οι οδηγίες του κυρίου Σταχτούλης, του διαιτητή.

Τα κουρδιστά στρατιωτάκια ξεκινάνε τη μάχη. Είναι μια μάχη χωρίς όπλα. Μόνο φαντασία, γρηγοράδα, έξυπνες λαβές και ισορροπία χρειάζονται. Αυτά είναι τα όπλα τους.

«Έλα πρασινούλη, πιο δυνατά, ωωω γλίστρησες, δεν πειράζει, συνεχίζει ο επόμενος» λέει η Κλου.

«Μπράβο κόκκινε, καλή λαβή, τον ξεγέλασες τον πρασινούλη. Ήταν αφηρημένος, είχε το νου του στα ζαχαρωτά» σχολιάζει ο Σαχίν.

Ο διαιτητής κύριος Σταχτούλης, το ποντικάκι με τα πονηρά μάτια είναι πολύ ευλύγιστος κι έτσι παρακολουθεί τους μαχητές με μεγάλη ευκολία. Κινείται άνετα δεξιά αριστερά, πίσω, μπρος, δεν του ξεφεύγει κανείς.

«Κόκκινη κάρτα στον πρασινούλη» φωνάζει ο κύριος Σταχτούλης. «Τι έγινε» ρωτάει ο Μισράν. «Α, έβαλε τρικλοποδιά στον αντίπαλο και τον αποβάλλω από το παιχνίδι». «Δίκαιο, δίκαιο» σχολιάζει η Ντομί. «Συνεχίζουμε» απαντά ο κύριος Σταχτούλης.

ΩΩΩΧ πάλη γλίστρησε ένας πρασινούλης! «Μα τι γίνεται εδώ» αναρωτιέται ο Μισράν. «Κάτι υποπτεύομαι, ωωω γλίστρησα κι εγώ», μурμουράει ο κύριος Σταχτούλης. «Ζάχαρη, ζάχαρη, το πάτωμα έχει γεμίσει ζάχαρη από τα ζαχαρωτά. Άκυρος ο αγώνας».

«Οοοχι, αναφωνούμε όλοι, γιατί;» γρήγορα όμως παίρνουμε άλλη απόφαση. Οι δύο ομάδες – πρασινούληδες και κοκκινούληδες – γινόμαστε μία και μαζί αρχίζουμε να κατασκευάζουμε τον Πύργο των Ζαχαρωτών. Παίρνουμε από το τραπέζι τα χρωματιστά ζαχαρωτά και ξεκινάμε το στήσιμο του πύργου. Οι πιο δυνατοί προτείνουμε στους άλλους να ανέβουν στους ώμους μας για να βάλουν ζαχαρωτά στα πιο ψηλά σημεία του πύργου. Το τελευταίο ζαχαρωτό το αφήνουμε στον κύριο Σταχτούλη, σαν πιο ευκίνητο. Το παίρνει, σκαφαλώνει πάνω μας, ισορροπεί και το τοποθετεί στο πιο ψηλό σημείο του πύργου.

Έτοιμος ο Πύργος! Σιγά-σιγά απομακρυνόμαστε και θαυμάζουμε το δημιούργημά μας. Ωωω αναφωνούμε! Μετά, κοιταζόμαστε πονηρά...και μπουμ γκρεμίζεται ο Πύργος. Ορμάμε στα ζαχαρωτά και ξεκαρδισμένοι στα γέλια μπουμ-μουράμε «Μμμ νόστιμα!»

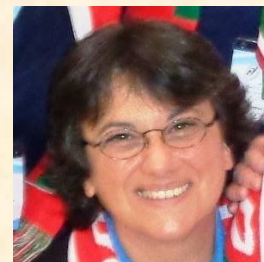
«...Μαλού ξύπνα, άργησες, ήρθε η νονά. Σου έφερε τα χρωματιστά στρατιωτάκια και τα αγαπημένα σου ζαχαρωτά». «ΩΩΩ ευχαριστώ νονά Ντομί. Σ'αγαπώ».

Η Έφη Χαλκιά-Μαλαχία μαθήτευσε στην Μελαχροίνειο και στην Αχιλλοπούλειο Σχολή από όπου αποφοίτησε το 1962. Οι συμμαθήτριάς της την θυμούνται σαν σημαιοφόρο και στα δύο σχολεία. Κατείχε διευθυντικές θέσεις σε Ελληνοφινλανδικές εταιρίες από το 1967 έως το 2004. Είναι μητέρα της Κέλλυς και της Σόφης και ευτυχισμένη γιαγιά της Ναταλίας, του Κωνσταντίνου, της Κωνσταντίνας και του Μάρκου. Τα ενδιαφέροντά της είναι τα ταξίδια, ο χορός, η συγγραφή και ο διαλογισμός. Είναι σπουδάστρια *Tabula Rasa*.

Βιβλία/Εκδόσεις Αμπετειανών

1. Γιορτινά Βιβλία από την Σόφη Κώττη απόφοιτο Αμπετείου 1982

Ο Γκρινιάρης Κουραμπιές

Τι μπορεί να ενοχλεί έναν κουραμπιέ; Μήπως η ζάχαρη, μήπως το βούτυρο; Μήπως το ότι «μόνο τις γιορτές θέλουν οι άνθρωποι γλυκιά τροφή;»

Μαζί με τον φίλο του τον Μελομακαρονά ψάχνουν να βρουν τι χρειάζονται οι άνθρωποι για να ανταμώνουν πιο συχνά.

Ένα διασκεδαστικό βιβλίο για παιδιά 3+ ετών από τις εκδόσεις Μικρή Μίλητος, σε εικονογράφηση Ναταλίας Καπατσούλια. (πρώτη έκδοση 2010)

Τα μελομακάρονα της Ευτυχίας

Παραμονές γιορτών και η Ευτυχία ετοιμάζει τα γλυκά της.

Κατάκοπη, αποκοιμείται πάνω στον πάγκο της κουζίνας.

Ένα ένα τα καλικάτζαράκια ξετρυπώνουν μέσα από το τζάκι και αρχίζουν τον σαματά.

Τη λύση θα τη δώσουν τα μελομακάρονα και το μαγικό σαξόφωνο.

Μετά από πολλές προσπάθειες θα καταφέρουν να φύγουν τα καλικάτζαράκια στην ώρα τους, ενώ η Ευτυχία με το χαμόγελο στα χείλη αποφασίζει να ξαναφτιάξει τα γλυκά, διότι μόνο τότε έχουν νοστιμιά, όλου το κόσμου τα γλυκά.

Ένα διασκεδαστικό βιβλίο για παιδιά 5+ ετών από τις εκδόσεις Μικρή Μίλητος, σε εικονογράφηση Ναταλίας Καπατσούλια. (πρώτη έκδοση 2012)

Η Σόφη Κώττη είναι μαθηματικός, μουσικός και συγγραφέας. Γεννήθηκε το 1964 στο Κάιρο της Αιγύπτου, όπου κι έζησε μέχρι το 1987 που μετοίκησε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Από το 2007 ζει και εργάζεται στη Χίο. Αποφοίτησε από το Ελληνικό τμήμα της Αμπετείου Σχολής Καΐρου, σπούδασε Μαθηματικά στο Αμερικάνικο Πανεπιστήμιο του Καΐρου (B. Sc., 1987), Ηγεσία στο Henley Business School (Certificate in Leadership, 2017) και μουσική στο London Trinity College of Music (Δίπλωμα καθηγήτριας πιάνου, 1986).

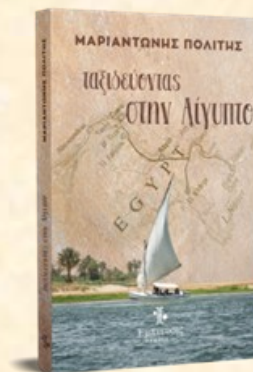
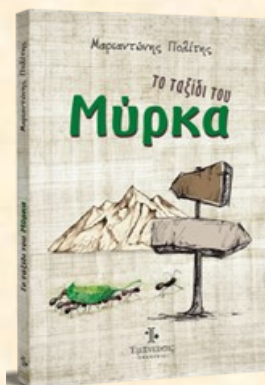
2. Βιβλία από τον Μαριαντώνη Πολίτη

απόφοιτο Αμπετείου 2003

Ο Μαριαντώνης Πολίτης γεννήθηκε στην Αίγυπτο τον Ιούνιο του 1985. Μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέττειο το 2003, αποφάσισε να μεταβεί στην Ελλάδα για να σπουδάσει βιολογία, αλλά ως ανήσυχος πνεύμα που είναι, τελικά σπούδασε Διεθνείς Σχέσεις στο State University of New York Empire State College, απ' όπου και αποφοίτησε με άριστα. Επίσης είναι κάτοχος MBA με εξειδίκευση στο ανθρώπινο δυναμικό από το L'Institut universitaire Kurt Bösch.

Ενώ δεν είχε τύχει ποτέ να ασχοληθεί με την συγγραφή, η φαντασία του τον έσπρωξε να κάνει το μεγάλο βήμα και έτσι έγραψε το «Το Τάγμα των Φτερωτών», «το ταξίδι του Μύρκα» και το «Ταξιδεύοντας στην Αίγυπτο», εκδόσεις «Έμπνευσις».

Καλορίζικα από την ΕΠΠ ΠΕΑΚ

ΕΝΩΣΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΚΑΪΡΟΥ
ΕΝΩΣΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Καλορίζικο το Περιοδικό Σ.Α.Σ. !!!!!!!!!!!!!!!

Η Ένωση Παλαιών Προσκόπων Περιφερειακών Εφορειών Αλεξανδρείας & Καΐρου εύχεται το νέο σας έντυπο να είναι καλοτάξιδο, επιτυχημένο και γεμάτο έμπνευση, όπως αξίζει σε κάθε νέα προσπάθεια, έντυπη ή άλλη...

Οι περισσότεροι "Αμπετειανοί" υπήρξαν και Πρόσκοποι της Περιφέρειας Καΐρου, που σήμερα είναι και δικά μας μέλη ως Παλαιοί Πρόσκοποι. Γι' αυτό, με συγκίνηση σας στέλνουμε τις ευχές μας για ένα καλό ξεκίνημα του Περιοδικού Σ.Α.Σ. που συμπίπτει με την έλευση του νέου έτους 2019!

Υγεία και προκοπή στα μέλη σας και στο Σύλλογο Αμπετείου Σχολής, μακροημέρευση και σταθερή, συνεχιζόμενη προσφορά στους συμπατριώτες μας.

Με προσκοπικούς χαιρετισμούς,

Για την Επιτροπή Συντονισμού της ΕΠΠ ΠΕΑΚ

Ο Αρχηγός,
Κωνσταντίνος Βάλβης

Δεκέμβριος 2018

Δελτίο Τύπου ταινιών Γιώργου Ιορδανίδη

Με ιδιαίτερη ικανοποίηση κοινοποιούμε σήμερα τα αποτελέσματα της έρευνας από Έλληνες και ξένους μελετητές της κινηματογραφικής σταδιοδρομίας του Γιώργου Ιορδανίδη (1921-2005), τόσο στην Αίγυπτο όσο και στην Ελλάδα. Μετά από πολύχρονη, συστηματική έρευνα σε κινηματογραφικά αρχεία, ο αριθμός των ταινιών που συμμετείχε ο γνωστός αιγυπτιώτης ηθοποιός σε ταινίες του αιγυπτιακού και του ελληνικού κινηματογράφου, έχει πια υπερδιπλασιαστεί. Έτσι, οι μέχρι τώρα γνωστές 23 ταινίες που έλαβε μέρος ο Γιώργος Ιορδανίδης ανέρχονται πλέον σε 47 και ίσως το μέλλον μας επιφυλάσσει και άλλες εκπλήξεις.

Ας σημειωθεί πως ο Γιώργος Ιορδανίδης είναι ο μοναδικός ξένος, που αποκλειστικά με την ιδιότητα του ηθοποιού έχει στο ενεργητικό του ένα τόσο μεγάλο αριθμό ταινιών στον αιγυπτιακό κινηματογράφο και μάλιστα σε κάποιες απ' αυτές σε πρωταγωνιστικό ρόλο.

Συνεργάστηκε με πολλούς δημοφιλείς ηθοποιούς του αιγυπτιακού κινηματογράφου όπως ο Ομάρ Σαρίφ, ο Ισμαήλ Γιασίν, η Φάτεν Χαμάμα, η Μάγκντα, ο Φαρίντ Ελ Άτρας, η Ταχία Καριόκα, ο Σούκρι Σαρχάν, ο Ρόσντι Αμπάζα και μάλιστα με πολλούς απ' αυτούς συνδεόταν και με προσωπική φιλία. Συνεργάστηκε επίσης με τον διεθνώς αναγνωρισμένο Αιγύπτιο σκηνοθέτη Γιούσεφ Σαχίν (τέσσερις ταινίες) και με τους σημαντικότερους σκηνοθέτες του αιγυπτιακού κινηματογράφου της εποχής, όπως οι Άχμεντ Μπατραχάν, Χάσαν Ελ Σέφι, Χάσαν Ελ Ιμάμ, Μουστάφα Νιάζι, Μαχμούντ Ζουλφικάρ και πολλούς άλλους.

Θα πρέπει επίσης να αναφέρουμε τη συμμετοχή του Γιώργου Ιορδανίδη σε ελληνικές ταινίες των Αλέκου Σακελλάριου και Μιχάλη Κακογιάννη, που γυρίστηκαν στην Αίγυπτο και τη συνεργασία του με κορυφαίους ηθοποιούς όπως ο Βασίλης Λογοθετίδης, η Έλλη Λαμπέτη, ο Δημήτρης Χορν, ο Γιώργος Παππάς και άλλοι.

Θα ήταν απαραίτητο να αναφερθούμε και στις ελληνικές μεταγλωττίσεις ταινιών του Γιούσεφ Ουάχπι και Μοχάμαντ Καρίμ, όπως επίσης και στη συμμετοχή του για έναν περίπου χρόνο στο τηλεοπτικό σίριαλ *Μάα Ελ Αέλα* (Με την οικογένεια) σε πρωταγωνιστικό ρόλο, με σκηνοθέτη τον διάσημο Χάσαν Κάμελ.

Η κινηματογραφική του καριέρα στην Αίγυπτο αρχίζει το 1952, λίγο μετά την αποφοίτησή του από τη σχολή του διάσημου Αιγύπτιου ηθοποιού Ναγκίμπ Ελ Ριχάνι, με την ταινία *Κασ Ελ Αζάμπ* (Το πικρό ποτήρι) και ολοκληρώνεται με την αναχώρησή του από την Αίγυπτο.

Στις 13 Ιουνίου του 1960 ο γνωστός δημοσιογράφος Μοχάμαντ Νταουάρα γράφει στην εφημερίδα *Αλ-Γκουμχουρέγια*: Ένας Έλληνας ηθοποιός που έγινε περιζήτητος για συγκεκριμένους ρόλους στον αιγυπτιακό κινηματογράφο, είναι Γιώργος Ιορδανίδης.

Τέλος, θα πρέπει να υπογραμμίσουμε πως η συμβολή του Γιώργου Ιορδανίδη στον κινηματογράφο στην Αίγυπτο, παράλληλα με εκείνη στο θέατρο, αντανάκλα την αδιαμφισβήτητη γενικότερη προσφορά του Αιγυπτιώτη Ελληνομού στον τομέα της Τέχνης και του Πολιτισμού.

Ας αφήσουμε, όμως καλύτερα, τον Γιώργο Ιορδανίδη να μας αφηγηθεί πώς ξεκίνησε η κινηματογραφική του καριέρα:

Ένα βράδυ – γράφει - ήταν καλοκαίρι του 1952, παίζουμε στο υπαίθριο θέατρο της Ένωσης Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου τον “ Πρωτευουσιάνο ” του Γιώργου Ρούσσου. Ήταν η χρυσή θεατρική δωδεκαετία της Ένωσης . Δεξιά απ' τη σκηνή, από το μπαλκόνι του δευτέρου ορόφου της πολυκατοικίας, κάποιος παρακολουθεί την παράσταση.

Την άλλη μέρα, όταν πήγα στο γραφείο μου, μου είπαν πως ένας κύριος τηλεφώνησε και με ζήτησε και πως

άφησε όνομα και τηλέφωνο. Λεγόταν Πέτρος Ζαρπανέλλης. Του τηλεφώνησα, λοιπόν και κλείσαμε ραντεβού να περάσω την επομένη απ' το γραφείο του να τα πούμε από κοντά. Είχε γραφείο παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών στην οδό Ταουφίκ. Όταν συναντηθήκαμε, μου αποκάλυψε πως με είδε απ' το μπαλκόνι του να παίζω στην παράσταση - είχε βγει, όπως μου είπε, για ένα τσιγάρο και τελικά παρακολούθησε την παράσταση ως το τέλος - και πως ζήτησε να με γνωρίσει γιατί είχε να μου προτείνει ένα σημαντικό ρόλο στην νέα ταινία που ετοιμάζε.

Εγώ, μέχρι τότε δεν είχα ξαναπαίξει στον κινηματογράφο. Η μοναδική μικρή κινηματογραφική εμπειρία που είχα, ήταν όταν ήμουν βοηθός του δασκάλου μου Ναγκίμπ Ελ Ριχάνι στην ταινία Γκάζαλ Ελ Μπανάτ (1949), λίγο πριν τον θάνατό του. Παρ' όλα αυτά αφού μιλήσαμε για τις λεπτομέρειες, δέχτηκα γιατί και ο ρόλος, όπως μου τον περιέγραψε, πίστευα πως μου πήγαινε γάντι και η αμοιβή ήταν εξαιρετική. Η ταινία λεγόταν Κας Ελ Αζάμπ (Το πικρό ποτήρι) και η σκηνοθεσία ήταν του Χάσαν Ελ Ιμάμ, με τον οποίο αργότερα θα συνεργαζόμουν σε πολλές ταινίες. Έπαιζαν οι Φάτεν Χαμάμα, Μόχσεν Σαρχάν, Φαρίντ Σάουκι, Μαχμούντ Ελ Μελίγκι και άλλοι και από ελληνικής πλευράς η Καίτη Βουτσάκη, η Μαρία Πάλλη, ο Α. Αναγνώστου και ο Τάσσος Ιωαννίδης.

Την ίδια χρονιά ακολούθησε η ταινία Σαμ Ελ Νεσίμ (Η Λαμπροδευτέρα) με τον ίδιο παραγωγό, σε σκηνοθεσία του Ιταλού Τζιάνι Βερνούτσιο και με πρωταγωνιστές τους Σαμίρα Άχμεντ, Μαχμούντ Σουκούκου, και άλλους ενώ από ελληνικής πλευράς συμμετείχαν η Καίτη Κερασιώτη και η Καίτη Βουτσάκη (χορός).

Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησε η καριέρα μου στον κινηματογράφο. Από ένα τσιγάρο, που για καλή μου τύχη, βγήκε να καπνίσει στο μπαλκόνι του ο Ζαρπανέλλης...

Με τον ΙΣΜΑΗΛ ΓΙΑΣΙΝ στην ταινία ΣΑΧΡ ΑΣΑΛ ΜΠΑΣΑΛ

Η πρώτη ταινία του ΓΙΩΡΓΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗ : ΚΑΣ ΕΛ ΑΖΑΜΠ

Σκιτσογραφία του Γιώργου Ιορδανίδη από τον Σταύρο Βασιλείου

Ο Ελληνικός Κινηματογράφος στην Αίγυπτο (Μέρος α')

.....γράφει ο Γιώργος Μακρής

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Η Αλεξάνδρεια ήταν μια πόλη διαφορετική από την υπόλοιπη Αίγυπτο που λόγω σύνθεσης πληθυσμού και συγκυριών ενεθάρρυνε την επιχειρηματικότητα προκαλώντας μια αναπτυξιακή έκρηξη.

Η ανάπτυξη αυτή με την σειρά της έδωσε χώρο στην δημιουργία της βιομηχανίας του Αιγυπτιακού κινηματογράφου που έτσι είδε το πρώτο της φως στην πόλη του Καβάφη. Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα και εξαιτίας του πληθυσμιακού της μωσαϊκού ανέτειλε σαν διάττων αστέρας και ο ελληνόφωνος κινηματογράφος της Αιγύπτου ο οποίος όμως είχε όλα τα γνωρίσματα μιας αυθεντικής ελληνικής ταινίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ-ΤΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ MELTING POT

Η Αλεξάνδρεια από την εποχή που ιδρύθηκε το 331 π. Χ προοριζόταν να γίνει μια πόλη ανοιχτή σε όλους τους πληθυσμούς.

Πολύ αργότερα ο Μοχάμεντ Άλι, ο ιδρυτής της μοντέρνας Αίγυπτου (κυβέρνησε μεταξύ 1805-1847), θέλοντας να την καταστήσει μεγάλη ναυτική δύναμη, έφτιαξε όχι μόνο τις κατάλληλες υποδομές αλλά έδωσε και κίνητρα σε ξένους ειδικούς να εγκατασταθούν στην χώρα και να φέρουν μαζί τους και τις νέες τεχνολογίες.

Έτσι δόθηκαν πολλά δικαιώματα στους ξένους δια του συστήματος των διομολογήσεων* καθώς και εγγυήσεις για την προσωπική τους ελευθερία, την περιουσία τους, την θρησκευτική τους ελευθερία καθώς και την ελευθερία συναλλαγών και εξαιρέσεις από κάποιους φόρους

Σημειωτέον όλοι οι ξένοι παρέμεναν υπό την δικαιοδοσία των κρατών καταγωγής τους μέχρι το 1936 (οι αστικές διαφορές μεταξύ αλλοδαπών λύνονταν στα κατά τόπους προξενεία).

Αυτό λειτούργησε σαν μαγνήτης σε όλους εκείνους που ζητούσαν ένα καταφύγιο ή και που ήθελαν να δημιουργήσουν περιουσία. Ελλείψει δε μεταναστευτικών νόμων η κινητικότητα μεταξύ συνόρων ήταν πολύ μεγάλη. Οι ξένοι αφιχθέντες άρχισαν σιγά σιγά να δημιουργούν κοινότητες σύμφωνα με την χώρα προέλευσής τους. Έτσι είχαμε την Ελληνική κοινότητα που ήταν και η μεγαλύτερη ιδρυθείσα το 1834, την Ιταλική, την Συρολιβανέζικη και την Εβραϊκή. Όλες τους είχαν τις εκκλησίες τους, τα σχολεία τους και τα νοσοκομεία τους. Υπήρχε δε και ένας ευγενής ανταγωνισμός μεταξύ των κοινοτήτων αυτών για το ποιος θα φτιάξει τις ωραιότερες εκκλησίες, τα μεγαλύτερα νοσοκομεία κ.ο.κ.

Έτσι δημιουργήθηκε η πολυπολιτισμική επιμιξία, ένα χωνευτήρι πολιτισμών, ένα melting pot που επεδείκνυε μια ανεκτικότητα στην δημιουργικότητα και στην καινοτομία, με αξιοζήλευτα αποτελέσματα σε όλους τους τομείς από το εμπόριο μέχρι τις τέχνες.

Βέβαια η συνύπαρξη ξένων και Αιγυπτίων δεν ήταν πάντα ανέφελη ιδιαίτερα μετά την Βρετανική κατοχή. Όμως οι Αιγύπτιοι κατά κανόνα αγαπούσαν την Δυτική τέχνη και τεχνολογία και αισθανόντουσαν ότι όφειλαν να ανταγωνισθούν τους ξένους σε όλους τους τομείς.

*Θεσμός, χάρη στον οποίο οι Ευρωπαίοι που ήταν εγκατεστημένοι σε μια μη χριστιανική χώρα η οποία δεσμευόταν με ειδικές διεθνείς συμφωνίες, απολάμβαναν διάφορα προνόμια και ειδικές ελευθερίες. Καταργήθηκε το 1936 με την Συνθήκη του Μοντρέ.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ «ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ»

Όπως λοιπόν έφταναν οι ξένοι και τα εμπορεύματα στο λιμάνι της πόλης έτσι έφταναν και οι νέες ιδέες και οι καινοτομίες πρώτα στη Αλεξάνδρεια και μετά στο Κάιρο.

Η πρώτη προβολή ταινίας στην Αίγυπτο έγινε στην Αλεξάνδρεια και αυτό λόγω της πολυπολιτισμικής ανεκτικότητας καθώς και του αβανγκαρντισμού του πολυπληθούς ξένου στοιχείου.

Οι αδελφοί Λυμιέρ επέλεξαν την πόλη της Αλεξάνδρειας για να προβάλλουν την μικρή μήκους ταινία τους τον Νοέμβριο του 1896, έξι μήνες πριν την πρώτη της προβολή στο Παρίσι. Η προβολή έγινε σε μια από τις αίθουσες του χρηματιστηρίου (*bourse Toussoun*). Το γεγονός αυτό αποτελεί και μια ένδειξη για την καρμική αλληλεξάρτηση τέχνης και οικονομίας !

Η προβολή αυτή δημιούργησε μεγάλη αίσθηση στους Αιγυπτίους οι οποίοι δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι σε λίγο καιρό θα έφτιαχναν τις δικές τους ταινίες!

Η πρώτη ταινία που έγινε στην Αίγυπτο ήταν από τους τότε διάσημους φωτογράφους Aziz και *Dores* το 1907 «*Η επίσκεψη του Αμπας Χελμι II στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο Τζαμιού Σιντι Αμπου ελ Αμπας*»

Οι παράγοντες που εμπλέκονταν στην δημιουργία ταινιών ήταν στη αρχή όλοι ξένοι. Σιγά σιγά όμως άρχισαν να πλαισιώνονται από Αιγύπτιους που μάθαιναν και αυτοί την τέχνη του κινηματογράφου. Οι τίτλοι των παλαιών Αιγυπτιακών ταινιών βρίθουν από ονόματα ξένων τεχνικών όπως του μουσικοσυνθέτη Αντρέα Ράιντερ, έπιπλα από τα ιταλικά καταστήματα Σάλβι και άλλων.

Δυο ονόματα έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στη εδραίωση του κινηματογράφου στην Αλεξάνδρεια, αυτά των *Togo Mizrahi* και *Alvise Orfanelli*, οι οποίοι έκαναν και τις πρώτες ομιλούσες «ελληνικές» ταινίες στη Αίγυπτο που είχαν μεγάλη επιτυχία και στην Ελλάδα.

Togo Mizrahi (1901-1986)

Ο Ιταλοεβραΐος *Togo Mizrahi* γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1901 και μετά από σπουδές στο εξωτερικό, επέστρεψε και ασχολήθηκε με τον κινηματογράφο ιδρύοντας την *Εταιρία Αιγυπτιακών Ταινιών*. Ο ίδιος ήταν πολυτάλαντος καθώς σκηνοθετούσε, έπαιζε, έκανε το μοντάζ και σχεδίαζε και τα σκηνικά των ταινιών του ανάμεσα σε άλλα. Ίδρυσε το *Bacos Studio* αγοράζοντας ένα παλιό κινηματοθέατρο το οποίο μετέτρεψε σε πλατό και στο οποίο γύρισε όλες τις ταινίες του μέχρι το 1939 που μετακόμισε την εταιρία του στο Κάιρο.

Η πρώτη του ταινία ήταν το *el Hawiyah (el Kokain)*(Η Αβυσσος) το 1930.

Καθιέρωσε πολλούς αγαπημένους κωμικούς ηθοποιούς όπως τον εβραϊκής καταγωγής *Shalom*, τον κωμικό *Ali El Kassar* αλλά και την μεγάλη τραγουδίστρια και ηθοποιό, επίσης Εβραϊκής καταγωγής, *Laila Mourad* με την οποία έκανε πέντε συνολικά ταινίες.

Επίσης σκηνοθέτησε και την ομιλούσα της Αιγύπτου Ομ Καλσούμ στην ταινία *Salama* το 1945.

Ο *Mizrahi* έμεινε και στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου διότι έκανε τέσσερις ελληνικές ή ελληνόφωνες ταινίες.

Από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του 50 ήταν θεσμός στο τέλος κάθε καλοκαιρινής σαιζόν, οι ελληνικοί θεατρικοί θίασοι να επισκέπτονται όχι μόνον την Αλεξάνδρεια αλλά και το Κάιρο, το Πορτ Σάιντ και την Ισμαηλία και να δίνουν παραστάσεις για τις εκεί ελληνικές κοινότητες με πολύ μεγάλη επιτυχία. Στην Αλεξάνδρεια οι παραστάσεις αυτές ανέβαιναν στο θέατρο Αλάμπρα (έχει κατεδαφιστεί μετά τον μεγάλο σεισμό του 1992) και στην Ιμπραημία (Θέατρο Λούνα Παρκ). Στο θέατρο της Ιμπραημίας εμφανίστηκε επίσης και η Μελίνα Μερκούρη.

Ήταν το 1937 που ο Μιζράχι πλησίασε τον θίασο των αδελφών Καλουτά-Οικονόμου που περιόδευε στην Αίγυπτο και τους πρότεινε το μεταφρασμένο σενάριο μιας Αιγυπτιακής ταινίας *Doctor Farhat* που ο ίδιος είχε σκηνοθετήσει το 1935 και στο οποίο είχε πρωταγωνιστήσει η *Taheya Cario-ca*. Τους πρότεινε να κάνει την παραγωγή και την σκηνοθεσία ο ίδιος πράγμα που έγινε άμεσα αποδεκτό από τις αδελφές Καλουτά και έτσι προέκυψε η ταινία *Δόκτωρ Επαμεινώνδας* που προβλήθηκε και στην Ελλάδα με μεγάλη επιτυχία. Σημειωτέον στην Ελλάδα τότε δεν υπήρχαν στούντιο για ταινίες με σύγχρονο ήχο. Ο ήχος προστίθετο εκ των υστέρων (*dubbing*). *Η προμιέρα της ταινίας δό-*

Θηκε αναμενόμενα στην Αλεξάνδρεια στον κινηματογράφο «Ρουαγιάλ» (υπάρχει και λειτουργεί ακόμα) στις 23 Μαρτίου 1937. Ακολούθησαν πολλές επαναπροβολές στην ελληνική παροικία τα επόμενα χρόνια μέχρι τουλάχιστον τον Ιούλιο του 1948. Σήμερα ωστόσο η τύχη της ταινίας αγνοείται.

Η ταινία ήταν μεγάλη εμπορική επιτυχία αν και οι κριτικοί την κατακεραύνωσαν «ανύπαρκτον σχεδόν υπόθεσιν», «κακήν φωτογραφίαν» και «άσχημο μακιγιάζ των ηθοποιών, οι οποίοι τότε υπερβάλλουν και τότε υστερούν».

Η επιτυχία της ταινίας προκάλεσε ανταγωνισμό ανάμεσα στους Έλληνες καλλιτέχνες και έτσι η Σοφία Βέμπο το 1938 πλησίασε το Μιζράχι και του έδωσε το σενάριο της «Προσφυγοπούλας» για να κάνει την παραγωγή και την σκηνοθεσία. Η ταινία έκανε πρεμιέρα στον κινηματογράφο Ίσις της Αλεξάνδρειας (μετέπειτα Πλάζα, σήμερα εγκαταλειμμένο) το 1938. Απετέλεσε μεγάλη επιτυχία αν και οι κριτικές ήσαν ανάμεικτες. (Στο ζενέρικ της ταινίας υπάρχει και το όνομα της Νέλη Μαζλουμίδου, ενδεχομένως μητέρας του Ντέμη Ρούσου?).

Η ταινία διασώζεται και υπάρχει ψηφιοποιημένη στην Ελληνική Ταινιοθήκη.

Την ίδια χρονιά έκανε την παραγωγή και σκηνοθεσία της ταινίας «Όταν ο σύζυγος ταξιδεύει» με τις αδελφές Καλουτά και τον Μάνο Φιλίππη σε σενάριο του δευτέρου και σε σύμπραξη με τους αδελφούς Μπέχνα, που και αυτή έκανε πρεμιέρα στον κινηματογράφο Ίσις της Αλεξάνδρειας στις 10 Μαρτίου του 1938.

Τελος, το 1943 έκανε την παραγωγή και την σκηνοθεσία της ταινίας «Καπετάν Σκορπιός» και πάλι με τις αδελφές Καλουτά και τον Παρασκευά Οικονόμου. Η ταινία όπως και ο *Δόκτωρ Επαμεινώνδας* ήταν remake μιας παλαιότερης ταινίας του σκηνοθέτη και συγκεκριμένα του «*El Bahar*» «*Ο ναύτης*» (1935). Οι πληροφορίες σχετικά με την ημερομηνία πρώτης προβολής και αίθουσες είναι τον Μάιο του 38 στο Κάιρο μάλλον στο σινεμά Ρουαγιάλ στο Αμπντίν νυν θέατρο *Gouthourieh*. Δεν φαίνεται να προβλήθηκε ούτε στην Ελλάδα παρά μόνο μεταπολεμικά ούτε καν στην Αλεξάνδρεια!

Το 1939 με το ξέσπασμα του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου ο Μιζράχι μετακόμισε το στούντιό του στο Κάιρο στην οδό Χόσνι 4 στην Γκίζα κρατώντας ταυτόχρονα και το παλαιό στούντιο στο Βακος και παρέμεινε εκεί μέχρι το 1960 που κατασχεθήκαν.

Ο ίδιος εγκατέλειψε την Αίγυπτο οριστικά και εγκαταστάθηκε στην Ρώμη έως τον θάνατό του το 1986.

Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος του περιοδικού

Ο Γιώργος Μακρής γεννήθηκε στο Κάιρο. Αρχικά πήγε στην Μελαχροίνιο Σχολή στην Ηλιούπολη και κατόπιν στην Αχιλλοπούλειο Σχολή όταν αυτή είχε μεταφερθεί στη Σπετσεροπούλειο Σχολή και τελικά όταν και αυτή έκλεισε στην Αμπέττειο Σχολή. Σπούδασε Οικονομικά — (Β.Α, Μ.Α) στο American University του Καΐρου. Από το 1983 ζει και εργάζεται στην Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας ως ελεγκτής εναερίου κυκλοφορίας.

Για τους Αμπεττειανούς Chef

ΚΕΪΚ ΜΕΤΖΙΝΤΖΕΡ

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ 6 ΑΤΟΜΑ

- * 250 ml καλαμποκέλαιο
- * 300 γρ. μαύρη ζάχαρη
- * 3 αυγά

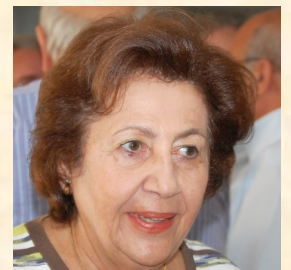
- * 250 γρ. αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- * 2 κ. γλ. μπέικιν πάουντερ
- * ½ κ. γλ. αλάτι
- * 1 κ. γλ. κανέλλα
- * 2 κ. γλ. τζίντζερ σε σκόνη

ΤΡΟΠΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

- Αναμειγνύουμε στο μπλ του Μίξερ με τον αναδευτήρα ΣΥΡΜΑ ή σε οποιοδήποτε μπλ με το Μίξερ χειρός την ζάχαρη με το καλαμποκέλαιο για 2 λεπτά και ενώ συνεχίζεται η ανάδευση προσθέτουμε ένα - ένα τα αυγά και στο τέλος το αλεύρι (στο οποίο έχουμε ήδη προσθέσει τα υπόλοιπα υλικά) σιγά σιγά μέσα στο μπλ.
- Τα χτυπάμε μέχρι να πάρουμε ένα ομοιογενές μείγμα. Βουτυρώνουμε μία φόρμα και ρίχνουμε ομοιόμορφα το μείγμα.
- Ψήνουμε σε προθερμασμένο φούρνο στους 200° C για 40 με 45 λεπτά και ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ.

Αχιλλοπούλειος Σχολή Καΐρου

***..γράφει η Μαίρη Χαραλαμπίδου,
απόφοιτος Αχιλλοπουλείου 1964***

Με μεγάλη χαρά και συγκίνηση αποδέχθηκα την πρόταση της συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού "Το Περιοδικό Σ.Α.Σ.» να παραθέσω ορισμένες σκέψεις μου στην ειδική για την Αχιλλοπούλειο Σχολή στήλη του.

Αναφέρομαι στην λέξη χαρά διότι θα μπορέσω να ξεδιπλώσω ορισμένες σκέψεις και αναμνήσεις των μαθητικών μου χρόνων. Η λέξη συγκίνηση δε συνδέεται με την διακοπή της λειτουργίας της ανωτέρω Σχολής λόγω της πώλησής της στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο Καΐρου. Υπήρξα μαθήτρια αυτής της Σχολής από την πρώτη δημοτικού έως την τότε Στ' Γυμνασίου (1964), οπότε ήμουν η τελευταία μαθήτρια της Αχιλλοπουλείου Σχολής όχι λόγω της επίδοσής μου αλλά του επιθέτου μου.

Το "Αρσάκειο της Μέσης Ανατολής", όπως ονομάσθηκε η Αχιλλοπούλειος Σχολή, όταν έπαψε να λειτουργεί εξέπληξε την ελληνική παροικία του Καΐρου και υποχρέωσε τις μαθήτριές της να συνεχίσουν την παιδεία τους στην Αμπέτσιο Σχολή. Το ανωτέρω όνομα το έλαβε λόγω του επιπέδου της. Σε αυτό συνέβαλαν οι δάσκαλοι, καθηγητές ξένοι και Έλληνες οι οποίοι μας περιέβαλαν με την θετική τους αύρα, υπομονή μεταδίδοντας όχι μόνο τις γνώσεις τους αλλά και την κοινωνικότητά τους.

Ως παράδειγμα θα ήθελα να αναφερθώ στην Διευθύντρια της Σχολής Αργίνη Φραγκούλη η οποία απήντησε σε ερώτηση επιθεωρητού του Ελληνικού Υπουργείου Παιδείας "Γιατί οι Αιγυπτιώτες μαθητές, αν και δεν είναι καλύτεροι των Ελλήνων, επαγγελματικά υπερτερούν;" Η απάντησή της ήταν "Η κοινωνικότητά τους".

Το 2014 μαζευτήκαμε οι συμμαθήτριες που αποφοιτήσαμε το 1964 και γιορτάσαμε τα 50 χρόνια από την ημερομηνία αποφοίτησής μας στον φιλόξενο χώρο του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων (Σ.Α.Ε.). Η γιορτή περιελάμβανε ομιλίες προβολή διαφανιών και διανεμήθηκε ειδικό έντυπο με φωτογραφίες. Η συγκίνηση ήταν εμφανής και αποφασίσαμε να συναντιόμαστε κατά τακτά χρονικά διαστήματα γεγονός το οποίο προσπαθούμε να υλοποιούμε. Σε όλες τις συναντήσεις μας πάντα αναφερόμεθα στους δασκάλους και καθηγητές που μας βοήθησαν να σταδιοδρομήσουμε με τις γνώσεις μας ή και να συνεχίσουμε τις σπουδές μας σε Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα.

Με την παρούσα δημοσίευση θα θέλαμε να ζητήσουμε να μας στέλνουν οι μαθήτριες της Αχιλλοπουλείου Σχολής διάφορες ιστορίες της μαθητικής τους θητείας προς καταχώρηση στην φιλόξενη αυτή στήλη.

Ευχαριστίες και πάλι για την φιλοξενία στο περιοδικό «Το Περιοδικό Σ.Α.Σ.», στον Κο Τάκη Σφακιανόπουλο ο οποίος μας βοήθησε στην εκδήλωση που πραγματοποιήσαμε στο Σύνδεσμο Αιγυπτιακών Ελλήνων το 2014.

Παραδοσιακοί Χοροί : ΠΟΝΤΟΣ

.....γράφει η Καίτη Μπαραμίλη, απόφοιτος 1967

Η Περιοχή του Πόντου εκτείνεται κατά μήκος των ακτών του Ευξείνου Πόντου με έντονες αρχαίες καταβολές. Η ιστορία του Ελληνισμού του Ευξείνου Πόντου, αρχίζει με το πέρασμα από το μύθο στην αλήθεια, με την Αργοναυτική εκστρατεία και τις πρώτες εγκαταστάσεις των Ελλήνων αμέσως μετά τον Τρωικό πόλεμο (1100 π.Χ.).

Από το 1100 π.Χ. έως το 1923 μ.Χ., ένα διάστημα 3.000 χρόνων, ο Πόντος υπήρξε ένα από τα σπουδαιότερα τμήματα του ελληνικού έθνους, στο οποίο ο ελληνισμός της περιοχής αυτής τόσο στα χρόνια της αρχαιότητας και του Μ. Αλεξάνδρου όσο και της ρωμαιοκρατίας και του Βυζαντίου και αυτής της τουρκοκρατίας (1461–1922) δεν έπαυσε να διατηρεί αλώβητη την εθνική του συνείδηση. Όπως όλοι οι πρόσφυγες, ήρθαν στην Ελλάδα το 1922 με την ανταλλαγή των πληθυσμών (Συνθήκη Λωζάνης). Η ειδική γεωγραφική θέση του Πόντου δικαιολογεί το έντονα ιδιόμορφο στυλ της μουσικής του. Χαρακτηριστικά στο στυλ είναι ο ταχύτατος και πολυπλοκότερος ρυθμός και η ιδιόμορφη χορευτική κίνηση. Οι ποντιακοί χοροί παρουσιάζουν δυσκολία στην εκμάθησή τους (τρέμουλο, άνισοι χρόνοι κ.λ.π.) και χαρακτηρίζονται από την κάθετη κίνηση του κορμιού, την υπερβολικά γρήγορη ρυθμική αγωγή, την πλήρη συμμετοχή όλων των χορευτών, τις γρήγορες εναλλασσόμενες χορευτικές κινήσεις και την ενεργητική συμμετοχή όλων των μερών του σώματος.

Πρωτεύουσα θέση στο σημερινό ρεπερτόριο έχουν τα διάφορα τικ, τα ομάλ και το κότσαρι. Υπάρχει μεγάλη ποικιλία χορών και τώρα τελευταία έχει γίνει σπουδαία έρευνα των χορών στον Πόντο και διδάσκονται τώρα στους συλλόγους, χοροί ξεχασμένοι στην πρωταρχική τους μορφή.

Οι κυριότεροι χοροί είναι:

Από παν και κατ ή Τικ : Την ονομασία του την πήρε από την τούρκικη λέξη Dik που σημαίνει όρθιος. Ο εκάστοτε τραγουδιστής τραγουδάει το πρώτο δίστιχο και το επαναλαμβάνουν όλοι οι άλλοι χορευτές. Κατόπιν τραγουδάει το δεύτερο δίστιχο, το οποίο και πάλι το επαναλαμβάνουν οι άλλοι χορευτές. Σε όλη τη διάρκεια του χορού οι χορευτές παρακολουθούν με προσοχή το τραγούδι και την έννοια των στίχων και κάποιιο αυτοσχεδιάζουν. Το Τικ χορεύεται σερμνά, χωρίς θόρυβο, με ευγένεια και σοβαρότητα. Συνηθιζόταν πολύ στη περιοχή της Σάντας και χορευόταν σχεδόν αποκλειστικά από ηλικιωμένους.

Τικ Διπλόν : (τικ = σε όρθια θέση) Ο χαρακτηριστικότερος χορός του Πόντου σε πεντάσημο ρυθμό και με παμποντιακό χαρακτήρα.

Τικ Τρομαχτόν : Μορφή του χορού τικ σε επτάσημο ρυθμό και έντονο κινησιολογικό χαρακτήρα (τρομαχτές χορευτικές κινήσεις).

Λέτσι : Καρσλίδικος τοπικός χορός σε επτάσημο ρυθμό.

Σέρρα : Χορευτική απόδοση του πυρίχιου χορού των Ποντίων στην περιοχή της Ματσούκας σε επτάσημο ρυθμό.

ΟΜΑΛ : Η ονομασία Ομάλ – η λέξη στην ποντιακή διάλεκτο κράτησε την αρχαία σημασία του «κάμπου» (ομαλόν)-ταιριάζει σ' αυτόν τον χορό που είναι σχετικά ήρεμος. Στον Ομάλ τραγουδούν δίστιχα και παλιές μπαλάντες με μονόστιχη στροφή, προθέτουν πολλές φορές το τούρκικο επιφώνημα γιαρ (αγαπημένε) για να μην τελειώσει με άτονη συλλαβή. Ο ελληνικός Ομάλ μπορεί να συγκριθεί με τον τούρκικο χορό sallama (κουνιστός).

Χορευόταν σε πολλές περιοχές και ανάλογα με την περιοχή του έδιναν και την ονομασία Τσαίνικιας. Ομάλ Κερασούντας ή Εμπρόπισ ή Κεαρασουντέικον ή Ομάλ Κοτσιχτόν ή Λάχανα ή Σαμφουντέικον. Άλλες ονομασίες Ολόγερα, Ομάλι, Ομαλιστόν, Λεμόνα, Ομάλ Τραπεζουντέικον.

Ομάλ Νικοπολείκον Χορός στο Νότιο Πόντο.

Ομάλ Κάρς Χορός στον Ανατολικό Πόντο.

Ομάλ Γαρασσαρέικον ή Κουνιχτόν μεταξύ των χορών που χορευόταν στον Νότιο Πόντο, οι οποίοι διαφέρουν από τους χορούς των άλλων περιοχών του Πόντου Συγγενεύει με το Καρσιλίδικον Ομάλ.

Ολόγερα : Είναι χορός του γάμου στον Πόντο. Μόλις τελείωναν τα χάρια της νύφης (τα δώρα των συγγενών) έμπαινε ο πρώτος χορός. Εφτά αντρώγυνα όλα μονοστέφανα (από πρώτο γάμο) με ένα κερί αναμμένο στα μεσιανά χέρια του κάθε ζευγαριού, σχημάτιζαν τον κύκλο του χορού.

Κότσαρι : Χορός με καρσιλίδικη καταγωγή σε δίδημο ρυθμό που σήμερα έχει παμποντιακό χαρακτήρα. Το Κότσαρι περιλαμβάνει πολλές παραλλαγές η κάθε μια με διαφορετική ονομασία που μπορεί να τη φωνάζει ο αρχηγός του χορού. Πιθανόν η ονομασία του να προέρχεται από την ίδια τη λέξη κότς που σημαίνει φτέρνα γιατί κατά κάποιο τρόπο χορεύεται στις φτέρνες των ποδιών. Πρόκειται για λεβέντικο, μάλλον πολεμικό χορό, που χορεύεται κανονικά από άντρες, αλλά δεν λείπουν και οι εξαιρέσεις όπου μπαίνουν στο χορό γυναίκες.

Άλλοι σπουδαίοι χοροί είναι

Τερς (ανάποδα) χορός Τρυγώνα : Η λέξη τέρς σημαίνει ανάποδος. Είναι ματεντζίδικος χορός (των μεταλλωρύχων του Πόντου που είχαν μεταναστεύσει σε μεταλλεία της Μικράς Ασίας) παραλλαγή του χορού Τριγώνα από Τραπεζούντα. Η ονομασία της τρυγώνα σημαίνει θηλυκό τρυγόνι ή γυναίκα που έχει ανεπρόκοπο άνδρα. Άλλοι λένε πως σημαίνει μεταφορικά η αγαπημένη κόρη κι άλλοι ότι η ονομασία προήλθε από την λέξη τρύγος γιατί οι κινήσεις του χορού συμβολίζουν το πάτημα των σταφυλιών.

Χαλάι : Χορός από τα Άρδασσα Αργυρούπολης. Μήπως είναι ο ίδιος με το χορό Αδρανισόν.

Τσουρτούγουζους : Ο Τσουρτσούγουζου είναι ματεντζίδικος χορός σημαίνει στα τούρκικα πλάτη της κοπέλας από το τσουρτ=πλάτη και κουζ=κόρη Είναι ένας χορός που τον έμαθαν προφανώς στην Καππαδοκία οι Πόντιοι μεταλλωρύχοι (μεταντζήδες) οι οποίοι είχαν μεταναστεύσει στα μεταλλεία της.

Γιουβαρλαντούμ ή Γιουβαρλάντουμ : Η λέξη σημαίνει κατρακύλισμα. Είναι ματεντζίδικος χορός κάτι ανάμεσα στο Κοτσαγγέλι και στο Τικ. Ήταν δημοφιλής χορός και δείχνει τους ισχυρούς δεσμούς με τις επαρχίες της κεντρικής και ανατολικής Ανατολίας.

Σερανίτσα ή Χειρανίτσα ή Δύο-Δύο Εικοσιένα : Χορός περιοχής Χεροιάνας είναι χορός παρθενικός και χορεύεται από γυναίκες ως επί το πλείστον άνευ τραγουδιού.

Λετσίνα : Σημαίνει γερακίνα χορός του Καρς. Πρόκειται για δημοφιλή χορό, όχι κυκλικό, που χορευόταν από Έλληνες του Ανατολικού Πόντου και του Καρς του Καύκασου. Είναι απaráμιλλος σε ορχηστρική εμφάνιση, με πολλές παραλλαγές και γοργές ζωηρές κινήσεις και άλματα. Εντάσσεται στους πολεμικούς χορούς και χορεύεται από άντρες.

Σέρρα : Λέγεται και Κοτσαγκέλ, Τρομαχτόν, Τιτρεμέ, Λάζικον. Συνηθίζεται να ακολουθείται, και από πολλούς θεωρείται ο ίδιος χορός, από μία χορευτική μονομαχία μεταξύ δύο χορευτών που λέγεται Πιτσακοί ή Μαχαίρι.

Πηγή πληροφοριών από εγκυκλοπαίδειες και το διαδίκτυο

Η Καίτη Μπαραμίλη γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτσιο (ΣΤ' Εμπορικού) το 1967.

Εκδηλώσεις του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Ημερήσια Εκδρομή/Προσκύνημα στη Παναγία της Τήνου

Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου με ηλιόλουστη ημέρα, γαλήνια θάλασσα και ώρα 07:40 σαλπάρουμε 26 Αμπετεϊανοί και φίλοι για την Τήνο με άφιξή μας στο Νησί 09:15 και αυτό λόγω πλοίου TERRA JET. Μετά την αποβίβασή μας ξεκινήσαμε για την ανηφόρα που καταλήγει στον Ναό της Παναγίας, φθάνοντας στην κεντρική είσοδο του προαυλίου περίπου 10:30, βλέποντας την ουρά των προσκυνητών να ξεκινά έξω από την είσοδο περιμένοντας με μεγάλη υπομονή να προχωρούν προς τον Ναό.

Μετά από δύο ώρες φθάσαμε να προσκυνήσουμε το Άγιο εικόνισμα της Παναγίας, παρακαλώντας ο κάθε ένας μας την βοήθειά Της, για τους προσωπικούς του λόγους.

Αμέσως ξεκινήσαμε για το εστιατόριο “ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ “ που μας περίμενε για να γευματίσουμε όλοι μαζί. Η επιλογή των εδεσμάτων μας ήταν τόσο από εμφάνιση όσο και από γεύση καταπληκτική, ικανοποιώντας όλους μας.

Δυστυχώς όμως η ώρα αναχώρησης του πλοίου 15:15 μας στέρησε την απόλαυση περιπάτου στο πανέμορφο Νησί.

Η εκδρομή μας για προσκύνημα έφθασε στο τέλος της με την άφιξή μας στο λιμάνι της Ραφήνας στις 16:50, ικανοποιημένοι όλοι με υπόσχεση να ξαναβρεθούμε στην επόμενη ψυχαγωγική μας εκδρομή.

Εκδρομή του Σ.Α.Σ. στην Θήβα

.....γράφει η Σεβαστή (Βιβιάνα) Καραντινού

Στις 24 Νοεμβρίου ο σύλλογός μας πραγματοποίησε ημερήσια εκδρομή στην Θήβα.

Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται. Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα και η κεφάτη παρέα ξεκίνησε το πρόγραμμα με την επίσκεψη στο αρχαιολογικό μουσείο της Θήβας. Ο εξαιρετος ξεναγός μας ταξίδεψε μέσα στον χρόνο. Ένα σύγχρονο και πολύ ενδιαφέρον μουσείο που καλύπτει από την παλαιολιθική εποχή μέχρι τους μεταβυζαντινούς χρόνους.

Με την περιήγηση μας άνοιξε η όρεξη και έτσι καταλήξαμε στην περιοχή Ύπατο στην ταβέρνα του Πατίκα με τα υπέροχα κρεατικά.

Μετά τον καφέ η εκδρομή συνεχίστηκε προς την γραφική μονή Μεταμορφώσεως Σωτήρος Σαγματά του 10ου αιώνα. Είναι χτισμένη στην άκρη μίας απότομης χαράδρας με πανοραμική θέα προς τον κάμπο της Θήβας από όπου απολαύσαμε το ηλιοβασίλεμα. Στη μονή Σαγματά υπήρξε ηγούμενος (1971-1977) ο σημερινός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Ιερώνυμος.

Στον δρόμο της επιστροφής ήδη σκεφτόμασταν πότε θα γίνει η επόμενη εκδρομή για να βρεθούμε και πάλι όλοι μαζί.

Η Σεβαστή (Βιβιάνα) Καραντινού γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια και μεγάλωσε στο Κάιρο. Είναι απόφοιτος της Αμπετείου (1977). Είναι παντρεμένη με τον Καϊριανό Αμπετεϊανό Αργύρη Πατσαλίδη και έχει δύο παιδιά. Σπούδασε στην Αθήνα Νηπιαγωγός όπου συνταξιοδοτήθηκε από το Υπουργείο Παιδείας μετά από 30 χρόνια υπηρεσίας.

Μικρές Αγγελίες

Elimnion
Village in holiday resort

Elimnion

Το Elimnion Resort
σας εύχεται
Χρόνια Πολλά
Διαμονή - Εστίαση - Spa - Εκδηλώσεις

ΤΗΛ + 30 22270 32023
www.elimnionresort.gr
info@elimnionresort.gr

Βραβείο Γεύσεως
TUTTOFOOD, Μιλάνο

από το 1964

Διδόνισος
Φιστίκι
φρέσκο με αλάτι
Salted Roasted Pistachios

Διδόνισος
Φιστίκι
φρέσκο με αλάτι
Salted Roasted Pistachios

Διδόνισος
Φιστίκι
φρέσκο με αλάτι
Salted Roasted Pistachios

Διδόνισος
Φιστίκι
φρέσκο με αλάτι
Salted Roasted Pistachios

Διδόνισος
Βραβευμένα Φιστίκια Αγίνης - Εξαιρετικής Ποιότητας

6906 205829
Νίκος Μαλαχίας

Μας γράφουν για Το ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

Καλή αρχή, καλοτάξιδο και με συλλογική δημιουργική συνεργασία.

Έφη Χαλκιά-Μαλαχία

Αγαπητοί υπεύθυνοι του νέου περιοδικού,

Μια ερώτηση. Το καινούργιο περιοδικό αντικαθιστά τον Κάδμο, η είναι επιπρόσθετο του Κάδμου ?

Με τις πιο καλές μου ευχές.

Μιχάλης Π. Παϊδούσης

ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ.

Λ. Χαλκιαδάκης

Μπράβο παιδιά,

Εξαιρετική πρωτοβουλία, και έξυπνος τίτλος. Ανυπομονώ να δω το πρώτο τεύχος.

Έβαν Πάσσαρης

Εύχομαι κάθε επιτυχία, στην ενδιαφέρουσα πρωτοβουλία σας.

Κωνσταντίνος Σπάρταλης

Θεωρώ ότι αυτή η πρόταση δεύτερου περιοδικού απέναντι του ΚΑΔΜΟΥ είναι διασπαστική και διχαστική!!!!!!! ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΑΣ.

Γιώργος Στρατιώτης

από την 'Παρέα της Τετάρτης' τον 2018 :

Ευτυχισμένη η καινούργια χρονιά 2019 !

